LEGYETEK TÖKÉLETESEK

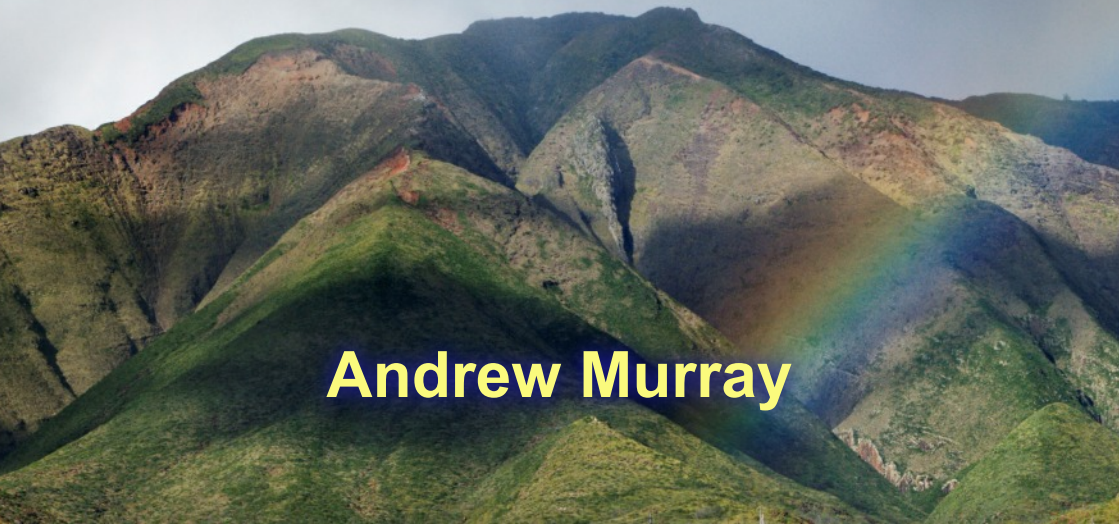

Andrew Murray

ELŐSZÓ ÉS IMA

Ha valaki kezébe veszi ezt a kis kötetet, és úgy gondolja, a tökéletesség elméletének kifejtését és igazolását találja benne, csalódni fog. A célom egészen más volt. Végig kívántam vezetni az olvasót Isten Igéjén, megfigyelni a fő igehelyeket, amelyekben szerepel a „tökéletes," és megvizsgálni a szövegkörnyezetet, hogy meglássuk, milyen jelentést kell hordoznia a szónak. Ha egyszerűen, imádkozva odaszánjuk magunkat, és engedjük, hogy a Szentírás szavai kifejtsék teljes hatásukat, akkor járunk jó úton ahhoz, hogy az igazság különböző részeit harmonikus egésszé állítsuk össze.

Elmélkedésem fő gondolatai, amelyek remélem, olvasóm egyetértésével is találkozni fognak, a következők:

1. Van egy tökéletesség, amelyről a Szentírás azt mondja, hogy elérhető. Igen sokféle vélemény létezik arról, hogyan határozzuk meg a szót. De csak egy vélemény lehet helyes avval kapcsolatban, hogy Isten elvárja a gyermekeitől, hogy tökéletesek legyenek Előtte. Ő ígéretet tesz, hogy elvégzi a munkát. A Szentírás néhány emberről azt mondja, hogy tökéletes volt Előtte, és tökéletes szívvel szolgálta Őt. A Szentírás úgy beszél a tökéletességről, mint ami egyszerre a kötelességünk és a reményünk.
2. Ahhoz, hogy megtudjuk, mi ez a tökéletesség, először is el kell fogadnunk a parancsot, és teljes szívünkkel engedelmeskednünk kell neki. A természetes hajlamunk ennek éppen az ellenkezője. Mi inkább meg akarjuk tárgyalni és meg akarjuk határozni, mi a tökéletesség, hogy megértsük, hogyan egyeztethető össze a parancs avval a meggyőződésünkkel, hogy egyetlen ember sem tökéletes, felkészüljünk minden veszélyre, amelyekkel biztosan találkozunk a tökéletesség útján.

De ez nem Isten útja. Jézus azt mondta: Ha valaki cselekedni akarja, megismeri. Ugyanez az elv igaz minden emberi teljesítményre. Csak aki lelkes engedelmességgel és alávetettséggel elfogadta a parancsot: „Legyetek tökéletesek" az remélheti, hogy megismeri azt a tökéletességet, amelyet Isten kér és ad. Amíg a Gyülekezet nem borul le Isten előtt, és nem keresi ezt az áldást, mint a legnagyobb jót Istentől, addig nem csoda, hogy maga a „tökéletesség" szó ahelyett, hogy vonzó és örömteli lenne, inkább fenntartásokat, aggodalmat, megoszlást és botránkozást okoz. Növelje Isten azoknak a számát, akik gyermeki alázatossággal elfogadják az Ő ajkairól származó szavakat, mint élő magot, avval a bizonyossággal, hogy sok gyümölcsöt fog teremni.

3. A tökéletesség nem önkényes követelés. A dolgok természetéből adódóan Isten nem kérhet kevesebbet. És ez igaz, akár Rá gondolunk, akár magunkra.

Ha Rá gondolunk, Ő Istenként megteremtette a világmindenséget Önmagának és az Ő dicsőségére, meg akarja tölteni azt boldogsággal és szeretettel, és egyedül Ő képes megtenni azt, akkor láthatjuk, hogy Istennek lehetetlen megengednie, hogy bármi más osztozzon az ember szívében Vele. Istennek kell lennie mindennek, és Istené kell legyen minden. Mint Törvényadó és Bíró, Ő nem elégedhet meg kevesebbel, mint abszolút törvényes tökéletességgel. Mint Megváltó és Atya, szintén az illik Hozzá, hogy ne várjon el kevesebbet a valódi gyermeki tökéletességnél. Istennek mindez kell.

Ha önmagunkra gondolunk, az elhívás a tökéletességre nem kevésbé lényeges. Isten végtelen, szellemi jó, és a lélek képtelen befogadni vagy megismerni vagy élvezni Őt, kivéve ha teljesen odaadja magát Neki. A mi érdekünkben Isten szeretete nem követelhet tőlünk semmivel kevesebbet, mint tökéletes szívet.

4. A tökéletesség a legnagyobb cél, amit Isten az Ő nagy erejével tehet értünk, valami olyan isteni, szellemi és mennyei, hogy csak a lélek, amely

szelíden odaszánja magát a Szent Szellem vezetésének, az remélheti, hogy megismeri a boldogságát.

Isten minden emberi szívbe mély vágyat helyezett a tökéletességre. Ez a vágy megnyilvánul abban, ahogy minden ember csodálja különféle tárgyak kiválóságát, vagy olyan tevékenységekét, amelyeket értékesnek tartanak. A hívőben, aki teljesen odaszánja magát Istennek, ez a vágy Isten csodálatos ígéreteihez kötődik, és olyan imákra indítja, mint M'Cheyne-é: „Uram, tégy engem annyira szentté, amennyire egy bocsánatot nyert hívőt lehet."

Minél inkább vágyunk összhangban lenni Isten akaratával, tudni azt, hogy mindig kedvesek vagyunk Előtte, annál inkább látni fogjuk, hogy mindezt ajándékként kell kapnunk közvetlenül a mennyből. Ez az ajándék Isten bennünk lévő életének teljes kibontakozása, Jézus Szent Szellemének belélegzése azokban, akik teljesen átadták magukat az Ő bennünk lakásának és uralmának. Így egyre kevésbé bízunk az emberek gondolataiban és tanításaiban, gyakran visszavonulunk Isten titkos jelenlétébe avval a bizonyossággal, hogy minél inkább keressük Isten arcát, és halljuk a közvetlenül Tőle származó titkos hangot, „LEGYETEK TÖKÉLETESEK," a bennünk lakó Szent Szellem annál inkább feltárja előttünk a szavak mennyei teljességét és erejét, és mint Isten szavait, elhozza, nekünk adja és létrehozza azt, amit mond.

Abban a reményben, hogy ezek az egyszerű elmélkedések segíteni fognak Isten néhány gyermekének, hogy eljussanak a tökéletességre, rábízom őket és magamat az Áldott Atya tanítására és megtartó erejére.
ANDREW MURRAY

Örökké ÁLDOTT ATYÁM! Elküldted nekem az üzenetet a Te szeretett Fiad által, hogy legyek tökéletes, ahogy Te tökéletes vagy. Ez Tőled származik, Te felfoghatatlan és dicsőséges Isten, és többet jelent, mint amit az ember megérthet. Tőled származik, és arra kérlek, hogy Te Magad tanítsd meg nekem, mit jelent, hozd létre bennem, amit mond, add nekem, amit ígér.

Atyám! Elfogadom az Igét a hit engedelmességével. Odaszánom az életemet az uralmának. Elrejtem a szívemben mint élő magot, abban a bizonyosságban, hogy ott, mélyebben a gondolatoknál és az érzéseknél, a Te Szent Szellemed által gyökeret ereszt és felnő.

És ahogy végig haladok a Te Igéden, hogy gondolkozzam azon, amit a tökéletes ember útjáról mond, taníts engem, Atyám, ejtsd foglyul minden gondolatomat, hogy engedelmeskedjen Krisztusnak, és várjak a Szent Szellem tanítására, amely biztos az igaz ember szívében. Benne, akiben elküldted az üzenetet, add meg nekem a választ erre az imára is. Ámen.

1
A TÖKÉLETES SZÍV TESZ TÖKÉLETES EMBERRÉ

„Noé igaz, tökéletes férfiú volt a vele egykorúak között.
Istennel járt Noé.” (1Mózes 6,9)
„És mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgámat,
Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: tökéletes, igaz,
istenfélő és bűngyűlölő.” (Jób 1,8)
Dávid szíve tökéletes volt az Úrhoz, az ő Istenéhez.
(1Királyok 11,4. 15,3)
„Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden
napján.” (1 Királyok 15,14)

Összegyűjtöttünk négy férfit, akikről a Szentírás bizonyságot tesz, hogy tökéletes emberek voltak, vagy a szívük tökéletes volt az Úr iránt. A Szentírás arról is bizonyságot tesz, hogy nem voltak tökéletesek abban az értelemben, hogy abszolút bűntelenek lettek volna. Tudjuk, hogyan esett el Noé. Tudjuk, hogy Jóbnak meg kellett aláznia magát Isten előtt. Tudjuk, milyen szánalmasan vétkezett Dávid. Asáról pedig azt olvassuk, hogy eljött az idő, amikor bolondul cselekedett, és a szíriaiakra támaszkodott, nem az Úrra, az ő Istenére; amikor betegségében nem az Urat kereste, hanem az orvosokat. Mégis mindegyiküknek a szíve tökéletes volt az Úrhoz, az ő Istenükhöz.

Ahhoz hogy ezt megértsük, emlékeznünk kell egy dologra. A „tökéletes” szó jelentését mindegyik esetben az határozza meg, hogy amikor használják, Isten az Ő népének az oktatásában milyen szinten állt. Amit egy apa vagy

egy tanár tökéletesnek tart egy tíz éves gyermek esetében, nagyon más, mint amit egy húsz évesnél annak tart. A jellem vagy a szellem esetében a tökélesség ugyanilyen; a tartalmuk és a bizonyítékok között, amelyek alapján megítélik őket, nagy a különbség. Később látni fogjuk, hogy az Ószövetségben semmi nem volt igazán tökéletes; és Krisztus eljött, hogy megmutassa, megvalósítsa és nekünk adja az igazi tökéletességet; hogy az a tökélesség, amit az Újszövetség kinyilatkoztat, végtelenül nagyobb, szellemibb és hatásosabb, mint a régi üdvrendé. De a gyökerükben mégis megegyeznek. Isten a szívet nézi. A szívvel, amely tökéletes Előtte, Ő elégedett, és helyesli azt. A teljes szívű odaszánást az Ő akaratának és a Vele való közösségre, egy olyan életet, amelynek jeligéje: TELJESEN ISTENÉRT, minden korban, még amikor a Szellem nem adatott, hogy a szívben lakjon, Ő akkor is elfogadta a tökéletes ember jelének.

A lecke, amit ezek a szentírási bizonyságok sugallnak számunkra, nagyon egyszerű, de nagyon mélyreható is. Amikor Isten feljegyezte az Ő szolgái életét, néhányról meg van írva: a szíve tökéletes volt az Úrhoz, az Ő Istenéhez. Kérdezze meg minden olvasó, ilyennek lát engem Isten és ezt mondja rólam? Az életemet Isten szemében jellemzi az Isten akaratának és szolgálatára való erős, teljes szívű odaszánás? Az égő vágy, hogy olyan tökéletes legyek, amennyire a kegyelem tehet engem? Álljunk oda ennek a kérdésnek a kereső fénye elé. Higgyük, hogy evvel a szóval: TÖKÉLETES, Isten valami nagyon valóságosra és igazra gondol. Ne kerüljük ki a hatását vagy rejtőzzünk el a megítélő ereje elől a hiábavaló kibúvóval, hogy nem egészen tudjuk, mit jelent. Először el kell fogadnunk, és oda kell adnunk rá az életünket, mielőtt megérthetjük. Nem hangsúlyozhatjuk eléggé, hogy akár általában a gyülekezetben és a tanításában, akár a hívő egyéni életében, nem remélhetjük, hogy megértjük a tökéletességet, amíg nem tekintünk minden mást kárnak, hogy megragadjuk, elfogadjuk és birtokba vegyük.

Ennyit azonban megérthetünk: amit tökéletes szívvel teszek, azt szeretettel és örömmel teszem, készséges elmével és teljes erőmmel. A

célom határozott, az erőfeszítésem összpontosított, minden alá van vetve az általam választott célnak. Ez az, amit Isten kér, ami az Ő szentjeinek adatott, amit nekünk adnunk kell.

Ismét azt mondom mindenkinek, aki szeretne csatlakozni hozzám, amint végignézzük Isten Igéjét, amint kinyilatkoztatja az Ő akaratát a tökéletességről, nyisd meg magad a kérdés előtt: Mondhatja-e Isten rólam azt, amit Noéról és Jóbról, Dávidról és Asáról mondott, hogy a szívem tökéletes az én Uramhoz és Istenemhez? Odaadtam-e magamat, hogy azt mondhassam, nem lehet semmi, egyáltalán semmi, ami megosztja a szívemet Istennel és az Ő akaratával? A tökéletes szív az Úrral az én Istenemmel a vágyam, imám, hitem, reményem? Akár így volt, akár nem, legyen így ma. Legyen a sajátod Isten Igéjének az ígérete: „A minden kegyelem Istene… tegyen tökéletesekké.” Az Isten, aki hatalmas cselekedni feljebb, mint kérjük vagy elgondoljuk, fel fogja nyitni előtted egy olyan élet boldog kilátását, amelyről azt mondja: „Az ő szíve tökéletes volt az Úrhoz, az ő Istenéhez.”

2
JÁRJ ELŐTTEM, ÉS LÉGY TÖKÉLETES

„Mikor Ábrám kilencvenkilenc esztendős volt, megjelent az Úr Ábrámnak, és mondta neki: Én a mindenható Isten vagyok, járj előttem, és légy tökéletes. És megkötöm az én szövetségemet közöttem és közötted: és felette igen megsokasítlak téged. És arcára borult Ábrám; az Isten pedig szólt neki." (1Mózes 17,1-3)
„Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel." (5Mózes 18,13)
„A ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy járjatok az Ő rendeléseiben." (1Királyok 8,61)

Már huszonnégy év telt el, amióta Isten elhívta Ábrahámot, hogy menjen ki az Atyja házából, és ő engedelmeskedett. Az azóta eltelt időben tanuló volt a hit iskolájában. Közelgett az idő, hogy örökölje az ígéretet, és Isten eljött, hogy megerősítse vele a szövetségét. Erre való tekintettel Isten három részből álló kijelentést adott neki: Én a mindenható Isten vagyok – járj előttem – légy tökéletes.

Légy tökéletes! Ha megnézzük, mivel kapcsolatban találjuk ezt az Igét, az segít, hogy megértsük, mit jelent. Isten úgy nyilatkoztatja ki magát, mint Mindenható Isten. Ábrahám hite már régóta megpróbáltatott: már majdnem elérte a legnagyobb győzelmet: a hitből nemsokára látás lesz, amint megszületik Izsák. Isten minden addiginál jobban felhívja Ábrahámot, hogy emlékezzen meg az Ő mindenhatóságáról, és támaszkodjon rá. Ő mindenható Isten: minden lehetséges Neki: Övé az uralom minden felett. Az Ő teljes ereje munkálkodik azokért, akik bíznak Benne. És Ő azt kéri a

szolgájától, hogy legyen tökéletes Vele: adja Neki a teljes szívét, a tökéletes bizalmát. A Mindenható Isten minden erejével teljesen érted cselekszik; légy te is teljesen Istené. Tudjuk és hisszük, kicsoda Isten, ez a gyökere annak, hogy nekünk minek kell lennünk: „Én a mindenható Isten vagyok: légy tökéletes." Ha ismerem Őt, akinek az ereje betölti a mennyet és a földet, akkor látom, hogy erre az egy dologra van szükség: hogy tökéletes legyek Vele, teljesen odaadjam magamat Neki. TELJESEN ISTENÉRT. Ez a tökéletesség kulcsa.

Járj előttem, és légy tökéletes! Istennel közösségben élve, amikor tudatában vagyunk az Ő jelenlétének és jóindulatának, lehetségessé válik, hogy tökéletesek legyünk Vele. Járj előttem! Ábrahám már ezt cselekedte, de Isten ekkor elhívta, hogy még világosabban tudatosuljon benne: ez az élete elhívása. Könnyű tanulmányoznunk, mit mond a Szentírás a tökéletességről, kialakítanunk a véleményünket és érvekkel alátámasztanunk. De emlékezzünk, hogy csak ha közel járunk Istenhez, ha keressük Őt, és bizonyos mértékig töretlen közösségre jutunk Vele, akkor fog hozzánk szólni az isteni parancs isteni erejével, és tárja fel előttünk isteni jelentését. Járj előttem, és légy tökéletes! Isten felismert jelenléte a tökélesség iskolája és titka. Csak aki Isten jelenlétének teljes világosságában tanulmányozza a tökéletességet, annak nyílik meg elrejtett dicsősége.

Jézus Krisztus megváltásában nagy áldás az, hogy érezhetjük Isten jelenlétét. A függöny szétszakadt. Megnyílt az út az igazi szentélybe, Isten jelenlétébe. Bátran beléphetünk a Szentek Szentjébe. Isten bebizonyította, hogy Ő mindenható, amikor feltámasztotta Jézust a halálból. Ő Jézust és Őbenne minket is a jobbjára ültetett. Most hozzánk szól: én vagyok a Mindenható Isten: járj előttem, és légy tökéletes.

A parancs nem csak Ábrahámnak szólt. Mózes ezt mondta Izrael egész népének: „Légy tökéletes az Úrral, a te Isteneddel!" Ez Ábrahám minden gyermekének szól, Isten egész Izraelének, minden hívőnek. Ne gondold, hogy mielőtt engedelmeskedni tudsz, először meg kell értened és meg kell

határoznod, mit jelent a tökéletesség. Nem, Isten útja ennek éppen az ellenkezője. Ábrahám kiment, nem tudván, hová megy. Téged elhívott, hogy törekedj a tökélességre: menj ki, nem tudván, hová mész. Ez egy föld, amelyet Isten meg fog mutatni neked. Teljen be a szíved az Ő dicsőségével: „Én vagyok a Mindenható Isten." Töltsd az életedet az Ő jelenlétében: „járj előttem." Ahogy az Ő ereje és jelenléte megnyugszik rajtad és betölt téged, a szíved, mielőtt még észrevennéd, felfelé fog nézni és megerősödik, hogy örvendezve elfogadja és teljesítse a parancsot: „légy tökéletes." Ahogy a nyiladozó rügynek egyszerűen csak ott kell maradnia a nap fényében, hogy eljusson a tökéletességre, úgy a lélek, amely Isten világosságában jár, szintén tökéles lesz. Amikor az Isten, aki MINDEN, ráragyog, ő nem tehet mást, minthogy örvendezve Neki ad MINDENT.

3
TÖKÉLETES AZ ÚRRAL, A TE ISTENEDDEL

„Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.” (5Mózes 18,13)

Az Isten előtti tökéletesség nem csak olyan emberek elhívása és kiváltsága, mint Ábrahám. Ez az Ő összes gyermekének kötelessége. A parancs egész Izraelnek szól, Isten népéből minden embernek, hogy fogadja el és engedelmeskedjen: „Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.” Isten minden gyermekének szól; senki, aki kereszténynek vallja magát, nem kerülheti el, nem utasíthatja vissza, hogy engedelmeskedjen neki anélkül, hogy veszélyeztetné az üdvösségét. Ez nem olyan parancs, mint a „Ne ölj,” vagy „Ne lopj,” amelyek az életnek csak korlátozott területére vonatkoznak. Ez olyan elv, amely minden igaz vallás gyökerénél nyugszik. Ahhoz, hogy az Istennek való szolgálatunk elfogadható legyen, nem végezhetjük azt megosztott szívvel, hanem csak teljes, tökéletes szívvel.

A fő akadály azelőtt, hogy engedelmeskedjünk ennek a parancsnak az, hogy félreértjük, mi a vallás. Az ember arra lett teremtve, hogy egyszerűen Istennek éljen, hogy megmutassa az Ő dicsőségét. Ez akkor valósul meg, ha megengedi Istennek, hogy Ő a teljességében kinyilatkoztassa az Ő hasonlóságát és boldogságát az emberben. Isten az emberért él. Az Ő nagy szeretetében vágyik arra, hogy megossza velünk a jóságát és a szeretetét. Jézus azért jött, hogy visszaváltson erre az életre minket, akik elveszettek voltunk a bűn miatt. Az emberi szív önzése egyszerűen úgy néz az üdvösségre, mint menekülésre a pokoltól, és éppen csak annyit akar a szentségből, amennyi biztosítani tudja a boldogságát. Krisztus azonban vissza akar állítani minket abba az állapotba, amelyből kiestünk – amelyben

teljes szívünket, teljes akaratunkat, egész életünket odaadjuk Isten dicsőségére és szolgálatára. Az igazi vallás gyökere, lényege az, hogy teljesen odaadjuk magunkat Istennek, hogy tökéletesek legyünk az Úrral, a mi Istenünkkel. Isten a teljes szívünk lelkes odaszánását kéri tőlünk.

Ha eltávolítjuk a félreértést, és az igazság elkezd megvilágosodni előttünk, a második akadály általában a hitetlenség kérdése: hogyan lehetséges ez? Ahelyett, hogy először elfogadnánk Isten parancsát, és engedelmesen várnánk, hogy a Szellem tanítson, az emberek már készen is állnak a saját magyarázatukkal arra, mit jelent a szó, és magabiztosan kijelentik: „ez nem lehetséges." Megfeledkeznek arról, hogy az evangélium célja és Krisztus megváltásának a dicsősége abban áll, hogy lehetségessé teszi azt, ami meghaladja az emberek gondolatait vagy erejét, és kinyilatkoztatja Istent. Nem mint Törvényadót és Bírót, aki az utolsó pennyvel is elszámoltat, hanem mint Atyát, aki kegyelmében mindenkinek képességei szerint ad, és elfogadja a szív odaszánását és szándékát.

Ezt megértjük egy földi apa esetén. Egy tízéves gyermek végez egy kis szolgálatot az apjának, vagy segít neki a munkájában. A gyermek munkája nagyon hiányos, mégis örömöt okoz az apának, és reményt kelt benne, mert látja benne a gyermek kötődésének és engedelmességének a bizonyítékait, valamint annak a biztosítékát, amit ez a szellem elvégez majd a gyermekben, amikor megnövekszik az intelligenciája és az ereje. A gyermek tökéletes szívvel szolgálta az apját, bár a tökéletes szív nem jelent mindjárt tökéletes cselekedetet. Így a mennyei Atya is elfogadja tökéletesnek azt a szívet, amelynek egyszerű, gyermeki célja az Ő félelme és szolgálata. A keresztényt talán mélyen megalázzák a gonosz természet akaratlan lázadásai; de Isten Szelleme megtanítja őt, hogy azt mondja: „Többé már nem én, hanem a bennem lakozó bűn." Talán mélyen szomorkodik a hiányosságai és a kudarcai miatt, de hallja Jézus hangját: „A szellem kész, de a test erőtlen."

Krisztus a saját hitetlen tanítványainak szeretetére és engedelmességére tekintett, és azok alapján megígérte nekik a Szellemet. Ugyanúgy a

keresztény is megkaphatja a Szellem bizonyságát, hogy az Atya látja és elfogadja benne a tökéletes szívet, még ha a teljesítménye nem is tökéletes.

„Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.” Óh! Vigyázzunk, nehogy erőtlenné tegyük az Isten Igéjét a mi hagyományainkkal. Higgyük el az üzenetet: „Nem vagytok a törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” Lássuk meg, milyen kegyelem van az Ő könyörületében: „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” És mit tesz az Ő bennünk munkálkodó hatalmas ereje által: „A minden kegyelem Istene... tegyen tökéletesekké.” Ha megtartjuk a becsületünket, bizodalmunkat, és a reménység örvendezését mindvégig tökéletes szívvel, akkor tökéletessé leszünk az úton is, és látni fogjuk, hogy Krisztus bennünk is beteljesíti ezt: „Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.”

4
TÖKÉLETES SZÍVVEL JÁRTAM ELŐTTED

„Akkor arccal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: Óh, Uram, emlékezzél meg róla, hogy előtted hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, ami jó volt a te szemeid előtt. Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lett hozzá, mondván: Mondd meg Ezékiásnak: Azt mondja az Úr, Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könnyhullatásaidat, íme, én meggyógyítalak téged.” (2Királyok 20,2-5)

Micsoda gyermeki egyszerűség az Istennel való társalgásban! Mielőtt a Fiú meghalt, ezt mondta: „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bíztál, hogy végezzem azt. És most te dicsőíts meg engem, Atyám.” Ő az életére és a munkájára hivatkozott, amelyek alapján választ várt az imájára. Így Ezékiás is, Isten szolgája, szintén hivatkozott. Nem az érdemeire, hanem bízott abban, hogy „nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről.” Isten emlékezni fog, hogy tökéletes szívvel járt előtte.

A szavak először is azt sugallják, hogy az az ember, aki tökéletes szívvel jár Isten előtt, az tudhatja ezt. Ez tudatos lehet. Nézzük meg, milyen bizonyságot tesz róla a szentírás (2Királyok 18,3-6): „kedves dolgokat cselekedett az Úr szemei előtt, amint az ő atyja, Dávid cselekedett.” Azután következnek az életének különböző részei, amelyek kedvesek voltak Isten szemében. „Az Úrban, Izrael Istenében bízott. Az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajolt tőle, és megőrizte az Ő parancsolatait, amelyeket az Úr Mózesnek

parancsolt. És vele volt az Úr." Az életét bizalom és szeretet, kitartás és engedelmesség jellemezte. Egyike volt a szenteknek, akikről azt olvassuk: „Hit által jó bizonyságot szereztek." Megvolt a bizonyságuk, hogy igazak voltak, és kedvesek voltak Istennek.

Igyekezzünk megszerezni ezt a boldog tudatot! Pálnak megvolt, amikor ezt írta: „a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonysága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk" (2Korintus 1,12). Jánosnak megvolt, amikor ezt írta: „Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez; és akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekesszük, amik kedvesek előtte" (1János 3,21-22). Ha teljes békességet és bizodalmat akarunk, ha abban a szent bátorságban és boldog dicsekedésben akarunk járni, amelyről a Szentírás beszél, akkor tudnunk kell, hogy a szívünk tökéletes Istennel.

Ezékiás imája egy másik leckét is sugall. Azt, hogy a tökéletes szív tudata csodálatos erőt ad az imában. Olvasd el még egyszer az imája szavait, és figyeld meg, hogy mennyire határozottan utal a kérésében arra, hogy tökéletes szívvel járt. Olvasd el újra a Jánostól idézett szavakat, és nézd meg, mennyire világosan mondja, hogy mivel megtartjuk az Ő parancsait, megkapjuk, amit kérünk. Az a szív, amely nem vádol minket, amely tudja, hogy tökéletes Isten iránt, bátorságot ad nekünk.

Minden valószínűség szerint azok között, aki ezeket a sorokat olvassa, nincs olyan, aki ne tehetne bizonyságot arról, hogy időnként tudatában volt annak, hogy a szíve nem tökéletes az Úrral. Milyen fájdalmas volt az, hogy ez akadályozta a bizodalomban és az imádkozásban.

Talán helytelenül gondolkodunk arról, mit jelent a tökéletes szív. Lehet, hogy attól tartunk, ön-igazultság elmondani Ezékiás imáját. Ez sok esetben előzte azt a gondolatot, hogy olyan bátorságra és bizonyosságra tehetünk szert, mint amilyenről János beszél. Ő az imáinkra kapott választ olyan szívvel kapcsolja össze, amely nem vádol minket. Bárcsak feladnánk minden

előítéletünket, és megtanulnánk elfogadni Isten Igéjét, mint a hitünk egyetlen szabályát és az elvárásaink egyetlen mércéjét!

Mindennapos imáink újra arra emlékeztetnének minket, hogy Isten tökéletes szívet kér tőlünk. Új lehetőséget kapnánk arra, hogy gyermeki módon megvalljuk, vajon tökéletes szívvel jártunk-e Isten előtt, vagy sem. Új indíttatásunk lenne arra, hogy semmivel se legyen alacsonyabb a mi mennyei Atyánkkal való kapcsolatunk mértéke. A bátorságunk Isten jelenlétében még tisztább lenne, az Ő elfogadásának a tudata még világosabb. Saját semmiségünk megalázó tudata megelevenedne. Megelevenedne bennünk a bizonyosság, hogy az Ő ereje a mi gyengeségünkben van, és Ő válaszol az imáinkra. Ez lenne a mi életünk öröme.

Micsoda vigasztalás az eredményeink tökéletlenségének tudata mellett, hogy gyermeki egyszerűséggel ezt mondhatjuk: „Emlékezz meg, Uram, hogy tökéletes szívvel jártam előtted.”

5
URAM, ADJ TÖKÉLETES SZÍVET!

„Fiamnak, Salamonnak pedig adj tökéletes szívet, hogy megtartsa parancsolataidat, bizonyságaidat, rendeléseidet.” (1Krónika 29,19)
„Legyen az én szívem tökéletes a te rendeléseidben.” (Zsoltárok 119,80)

Salamonnak szóló búcsúüzenetében Dávid meghagyta neki, hogy szolgálja Istent tökéletes szívvel, mert Isten megvizsgálja a szíveket. Isten nem akar kevesebbet, mint a szívet, a teljes szívet, tökéletes szívet. Nem sokkal később a felszentelő imájában, miután minden anyagot odaadott a templomhoz, ismét az egyetlen szükséges dologhoz fordult. Ezt kérte a fiának ajándékul Istentől: Adj az én fiamnak, Salamonnak, tökéletes szívet. Ez, a tökéletes szív, ajándék Istentől. Olyan törvények alatt kapjuk őket, amelyek teljesen meghatározzák azt, ahogy Ő ad. Úgy kell elfogadnunk, mint rejtett magot, és hittel aszerint kell cselekednünk.

A parancs: „Legyetek tökéletesek,” önmagunk azonnali és teljes alárendelését igényli. Ha alárendeljük magunkat, szükségünk lesz isteni erőre, amely alkalmassá teszi a szívünket a tökéletességre. Ez a szükség buzgó imádkozásra indít minket. A parancsszó egy jó és őszinte szívben elrejtve isteni erő magva lesz. Isten úgy munkálja bennünk a kegyelmét, hogy cselekedetekre buzdít minket. Tehát ha vágyunk arra, hogy meghallgassuk Isten parancsát, és tökéletes szívvel szolgáljuk Őt, ez az a kezdet, amire Isten vár, és amit Ő Maga fog megerősíteni és tökélessé tenni.

A tökéletes szív ajándékát az engedelmes hit útján nyerjük el. Kezdd el azonnal szolgálni Istent tökéletes szívvel, és megadatik neked a tökéletes szív.

A tökéletes szív ajándék Istentől, amit kérni kell, amit imával szerzünk meg. Senki nem fog buzgón, kitartóan, hittel imádkozni érte, amíg nem fogadja el teljesen Isten szavát, hogy az határozott parancs, és hogy azonnali kötelességünk, hogy tökéletesek legyünk. Ahol ezt megteszik, hamarosan megerősödnek abban a tudatban, hogy emberi erőből teljes lehetetlenség megkísérelni az engedelmességet. És növekedni fog a hit abban, hogy a parancsszó azért adatott, hogy közel vonja a szívet Ahhoz, Aki megadja, amit kér.

A tökéletes szív ajándék, amelyet imával kell megszerezni. Dávid ezt kérte az Úrtól a fiának, Salamonnak, még ha sokkal azelőtt önmagának is kérte: „Legyen az én szívem tökéletes a te rendeléseidben.” Mindnyájan, akik vágyunk erre az áldásra, kövessük a példáját: tegyük határozott, buzgó ima tárgyává. Isten minden fia és leánya mondja az Atyának: „Adj a Te gyermekednek tökéletes szívet!”

Elmélkedéseink során ebben a könyvben minden parancsot vagy tanítást vagy ígéretet tegyünk imává – összpontosított, személyes imává, amely kér és igényel, amely elfogadja és helyesli a tökéletes szív ajándékát. És amikor a mag elkezd gyökeret ereszteni, és a szellem tudatosítja, hogy a tökéletes szív megadatott abban a teljes szívű szándékban, hogy egyedül Istennek éljen, tartsunk ki imában a tökéletes szívért annak teljességében.

Egy szív, amely tökéletes az Isten iránti céljában – ez csak a kezdő lépés. Azután jön az, hogy felvesszük egyik kegyelmet a másik után – hogy erőről erőre jutunk a tökéletességig – egyre jobban felöltjük az Úr Jézus hasonlatosságát, az Ő szent képmásának minden jellegzetességét. Ezt is mind imában kell keresni és megtalálni. Csak

aki leginkább tudja, mit jelent az, hogy valaki tökéletes a céljában, az fog leginkább imádkozni a tökéletességért a gyakorlatban is.

Ezékiás szavaiból azt látjuk, hogy a tökéletes szívnek két eleme van: az Istenhez és az Ő parancsaihoz való viszonyulása. „Előtted hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, ami jó volt a Te szemeid előtt." Dávid ezek közül a másodikról beszél az imájában: „tökéletes szívet, hogy megtartsa parancsolataidat." A kettő mindig együtt jár: amikor Isten előtt járunk az Ő jelenlétének tudatában, az biztosítani fogja, hogy az Ő parancsolataiban járjunk.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá," a tökéletes szív ajándéka is. „De kérje hittel, semmit sem kételkedvén." Legyünk biztosak benne, hogy aki hittel, rajongva imádja Istent, annak megadatik, amire elszánta magát. Ez pedig nem kevesebb, mint amit Maga Isten a tökéletes szív alatt ért. Mondjuk el az imát bátran: „Uram, adj a Te gyermekednek tökéletes szívet! Legyen az én szívem tökéletes a Te rendeléseidben!"

6
ISTEN EREJE A TÖKÉLETES SZÍVŰNEK

„Avagy nem volt-e a Szerecseneknek és a Líbia-belieknek nagy seregük, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezedbe adta azokat. Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy megmutassa erejét azokhoz, akiknek a szíve tökéletes iránta.” (2Krónika 16,8-9)

Itt ugyanazt a három gondolatot találjuk, amelyeket Isten Ábrahámnak mondott. Akkor a tökéletesség parancsa össze volt kötve az Isten erejébe vetett hittel és az Ő jelenlétében járással. Itt a tökéletes szívről úgy beszél, mint ami feltétele annak, hogy megtapasztaljuk Isten erejét. Az Ő szemei keresik és helyeslik azokat, akik az Ő jelenlétében járnak. Ezek a szavak megtanítják nekünk, milyen nagy érték a tökéletes szív az Ő szemében. Ez az, amire Ő vágyik. „Az Ő szemei forognak az egész földön,” hogy ilyeneket találjon. Az Atya ilyeneket keres imádóiul. És amikor megtalálja őket, akkor erősnek mutatja Magát értük. Ez az egy dolog jellemzi a lelket, amely képes arra, hogy elfogadja és megmutassa Isten dicsőségét, az Ő erejét.

A szöveg azt bizonyítja, hogy a tökéletes szív fő jellemzője az Istenben való bizalom. „Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad, kezedbe adta azokat. Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy megmutassa erejét azokhoz, akiknek a szíve tökéletes iránta.” Ez a hit lényege, hogy megadja Istennek az Ő dicsőséges helyét, mint Isten. Szabad teret ad neki a cselekvésre, és egyedül Rá támaszkodik. Engedi

Istennek, hogy Isten legyen. Ebben a hitben vagy bizodalomban bizonyítja a szív, hogy tökéletes Isten iránt. Nincs más vágya vagy bizodalma, nem függ mástól, csak Tőle. Ahogy Isten szemei forognak a földön, ahol Ő felfedez egy ilyen embert, gyönyörűséget jelent Neki, hogy erősnek mutassa Magát iránta, hogy dolgozzon érte vagy benne, a helyzettől függően, az Ő erejének dicsőséges gazdagsága szerint.

Micsoda drága leckéket tanítanak nekünk ezek a szavak a keresztény életről! Ahhoz, hogy Isten kinyilatkoztassa bennünk az erejét, hogy erőssé tegyen minket az életre vagy munkára, cselekvésre vagy szenvedésre, a szívünknek tökéletesnek kell lennie iránta. Ne húzódjunk vissza az igazság elfogadásától! Korábbi vélemények, melyek szerint a tökéletesség lehetetlen, ne akadályozzák meg, hogy Isten Igéje kifejtse rajtunk a teljes hatását. Ő erősnek mutatja magát azokhoz, akiknek a szíve tökéletes iránta. Mielőtt megkísérelnénk pontosan meghatározni, először fogadjuk el az igazságot, hogy van olyan, amit Isten tökéletes szívnek nevez, és azt mondja, hogy a miénk lehet. Ne nyugodjunk meg, amíg nem tudjuk, az Úr szemei látták, hogy a szívünk teljesen Vele van. Ne féljünk azt mondani: „Teljes szívemmel kerestelek Téged."

Láttuk, hogy a tökéletes szív legfőbb jele az Istenre támaszkodás. Isten olyan embereket keres, akik teljesen bíznak Benne. Ő bennük fogja megmutatni az erejét. Isten dicsősége és ereje végtelen és felfoghatatlan. Az elménk nem tudja elképzelni azt, amit Ő megtehet értünk. Még amikor ismerjük az Ő Igéjét és ígéreteit, az emberi gondolataink akkor is hiányosak arról, mit jelentenek. Semmivel nem sértjük meg jobban Istent, mint avval, ha korlátozzuk Őt. Semmivel nem korlátozzuk Őt jobban, mint ha megengedjük, hogy az elvárásaink mértéke az legyen, amit mi emberileg gondolunk az Ő céljairól. Az Istenre támaszkodó tökéletes szív egyszerűen ezt jelenti: odaszánjuk magunkat Neki, mint Istennek, megnyugszunk Benne, engedjük, hogy Ő, mint Isten, megtegye a Maga módján, amit megígért. Az iránta tökéletes szív tökéletes hittel találkozik Vele. Teljesen

elhiszi, hogy ki Ő, mint Isten, és mit tud megtenni. A hit elvárja Istentől azt, ami minden elváráson túl van.

Az Atya ilyeneket keres. Óh, micsoda örömöt talál bennük! Gyönyörködik bennük, amikor a szemei, amelyek forognak az egész földön, megnyugszanak rajtuk, hogy erősnek mutassa Magát irántuk, és hatalmas segítőnek. Járjunk ez előtt az Isten előtt tökéletes szívvel! Bízzunk Benne, hogy még cselekedni fog bennünk feljebb, mint kérhetjük vagy elgondolhatjuk. A szellemi életben egy dologra van nagy szükség: tudni, hogy teljesen attól függünk, amit Isten cselekszik bennünk, és hogy mi az Ő erejének felséges nagysága bennünk, akik hiszünk. Aki tudja ezt, az tökéletes szívvel odaszánja magát ennek a Mindenható Istennek. Engedi, hogy végezze benne az Ő munkáját. Óh, mennyire erősnek fogja mutatni Magát Ő iránta!

7
A TÖKÉLETESHEZ ISTEN TÖKÉLETESNEK MUTATJA MAGÁT

„Tökéletes voltam előtte, őrizkedtem az én vétkemtől.”
„Az irgalmashoz irgalmas vagy:
a tökéleteshez tökéletes vagy.”
„Az Isten útja tökéletes.”
„Pajzsuk Ő mindazoknak, akik bíznak benne.”
„Az Isten, aki felövez engem erővel,
és tökéletessé teszi utamat.”
(Zsoltárok 18,24. 26. 31. 33)

Az Isten útja tökéletes. Isten minden cselekedetében és Önmagában a tökéletes jóság és szépség. A természetben és a kegyelemben, a mennyben és a földön, minden, ami Istenben és Istentől van, egészen a köntöse széléig, az a végtelen tökéletesség. Ha az emberek, akik tanulmányozzák és csodálják az Ő munkájának tökélességét, ha a szentek, akik szeretik és keresik a tökélességet az Ő szolgálatában és a Vele való közösségben, megértenék, akkor meglátnák, hogy egyedül itt található és ismerhető meg igazán a tökélesség: Istenben Magában. Ez a legtöbb, amit mondhatunk Istenről, bár kevéssé értjük: Az Isten útja tökéletes.

„Tökéletessé teszi utamat.” Isten tökéletességében ez a legfőbb kiválóság, hogy nem tartja meg Magának: a menny és a föld telve van az Ő dicsőségével. Az Isten szeretet, Aki nem Önmagának él, hanem a végtelen élet energiájában. Amennyire el tudják fogadni, Ő annyira teszi tökéletessé a teremtményeit. Ő gyönyörködik abban, hogy mindent tökélessé tesz Maga

körül. Különösen a lelket, amely Hozzá emeli magát. Önmaga és a szolgája között Isten tökéletes harmóniát akar. Az Atya azt akarja, hogy a gyermeke olyan legyen, mint Ő maga. Minél inkább megtanulom magasztaló imádással ezt mondani: „Az Isten útja tökéletes," annál inkább enyém lesz a hit és a kegyelem, hogy ezt mondjam a zsoltárossal: „Tökéletessé teszi utamat."

Ha elhisszük ezt, vagyis befogadjuk és beépítjük a mennyei igazságot legbensőbb lényünkbe, nem fogunk csodálkozni, hogy ugyanez az ember azt is mondta: „Tökéletes voltam előtte, őrizkedtem az én vétkemtől." „ Az Isten, aki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi utamat." Egyedül Övé az erő és tisztesség és dicsőség azért, amit teremtett. Ezért a vallomás: „Tökéletes voltam előtte," egyáltalán nem elbizakodottság vagy önigazság, hanem dicséret tulajdonítása Annak, akit az illet.

Azután következnek a szavak, amelyekben Isten és az Ő tökéletessége csodálatos kapcsolatban és harmóniában látszanak: „A tökéleteshez tökéletes vagy." Amennyire kicsi lehet a nappali fénysugár, akármilyen halvány és homályos is, de mégis a napról szól, annyira kicsi lehet a tökéletesség, de mégis Istentől van. A lélek legbotladozóbb kezdeteikor, legsötétebb és szinte reménytelen küszködéseiben, mindig Isten tökélessége küzd az emberrel, hogy áttörjön és birtokba vegye. Amennyiben az ember elutasítja azt, Isten nem tudja megismertetni az Ő tökéletességét, mert Isten olyan hozzánk, amilyenek mi vagyunk Hozzá: „a visszáshoz visszás vagy." De ha az ember beleegyezik, és a szíve ezt a tökéletességet és ezt a tökéletes Istent választja osztályrészéül, akkor Isten még nagyobb mértékben megmutatja a léleknek, mennyire tökéletes Ő az Övéi iránt. „A tökéleteshez tökéletes vagy."

Keresztény testvérem! Járj Isten előtt tökéletes szívvel, és meg fogod tapasztalni, hogy mennyire tökéletes Isten szíve, szeretete és akarata irántad, hogy megáldjon téged. A szívet, amely teljesen oda van szánva Neki, Isten teljesen birtokba veszi. Járj Isten előtt tökéletes úton – Isten az, Aki

tökéletessé teszi az én utamat –, és megnyílnak a szemeid és a szíved, hogy csodálattal lásd, milyen tökéletes Isten útja veled és érted. Ragadd meg erősen ezt az Igét, amely Isten Önmagáról adott kijelentésének a törvénye: „A tökéleteshez tökéletes vagy."

A teljesen Neki szánt léleknek Isten csodálatosan kinyilatkoztatja Magát. Fordulj Isten felé teljes szíveddel és életeddel, teljes bizalmaddal és engedelmességeddel – járj előtte tökéletes szívvel – és Ő tökéletesnek fogja mutatni Magát irántad. Ő az Isten, aki tökéletessé tesz téged minden jóban.

Így menj Istenhez: „Teljes szívemmel kerestelek Téged." Ő így fog válaszolni neked: „Igen, örvendezem rajtad, hogy jót tegyek veled, teljes szívemből és teljes lelkemből."

Ó! Mondd hittel, reménnyel és örömmel: „A tökéleteshez tökéletes vagy."

8
A TÖKÉLETES SZÍV TÖKÉLETES ÚTHOZ VEZET

„Boldogok, akiknek útjuk tökéletes, akik az Úr törvényében járnak. Boldogok, akik megőrzik az Ő bizonyságait, és teljes szívvel keresik Őt.” (Zsoltárok 119,1. 2)
„ Legyen az én szívem tökéletes a te rendeléseidben.” (Zsoltárok 119,80)
„Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban.” (Zsoltárok 101,2)

Már láttuk, mit mond a Szentírás a tökéletes szívről. Itt a tökéletes járásról beszél. „Boldogok, akiknek útjuk tökéletes, akik az Úr törvényében járnak.” Ezek a nyitó szavai egy gyönyörű zsoltárnak, amelyben kapunk egy képet egy tanútól, aki személyesen megtapasztalta, milyen csodálatos boldogság Isten törvényében és akaratában élni. Amikor visszanéz a múltra, nem vonakodik azt állítani, hogy megtartotta a törvényt: „Megőriztem a te bizonyságaidat.” „Megtartottam a te törvényedet.” „Nem hagytam el a te határozataidat.” „ Nem távoztam el a te ítéleteidtől.” „A te parancsolataidat cselekszem.” „Lelkem megtartja a te bizonyságaidat.” Valóban, az ember, aki fel tud nézni Istenre, és egyszerű lélekkel így beszélni, ezt mondhatja: „Mily boldogok, akiknek útjuk tökéletes.”

Az, hogy mit jelent, ha valakinek az útja tökéletes, világossá válik a zsoltár tanulmányozásából. A tökéletességbe beletartozik két elem. Az egyik a szív tökéletessége, a céltudatosság, amellyel az ember feladja önmagát,

hogy keresse Istent és az Ő akaratát. A másik az engedelmesség tökéletessége, amelyben az ember igyekszik megcselekedni Istennek nem csak néhány, hanem minden parancsolatát, és nem elégszik meg kevesebbel, mint az újszövetségi kiváltsággal, „hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Isten minden akaratában." A zsoltáros mindkettőről nagy bizodalommal beszél. Hallgassuk meg, milyen szavakkal tesz bizonyságot az előbbiről: „Boldogok, akik... teljes szívvel keresik Őt." „Teljes szívből kerestelek téged." „Oktass, hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből." „Teljes szívből megtartom a te parancsolataidat." „A te törvényedben gyönyörködöm." „Mely igen szeretem a te törvényedet." „Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem." „Azokat igen szeretem." Ez valóban az a tökéletes szív, amelyről már hallottunk. Az egész zsoltár egy ima, Istenhez folyamodás, hogy tekintsen rá, és lássa meg, hogy az Ő szolgája teljes szívvel, egyszerűségben, egyedül Istent és az Ő törvényét választotta osztályrészéül.

Már többször mondtuk, hogy ebben a teljes szívűségben, a tökéletes szívben van minden tökéletesség gyökere.

De ez csak a gyökér és a kezdet. Lehet, hogy van egy másik darab, amely nem hiányozhat. Istent meg kell találnunk az Ő teljes akaratában. Aki igazán meg akarja találni és teljesen akarja élvezni Istent, annak az Ő teljes akaratában kell megtalálnia Őt. Ezt nem mindig értik meg. Egy ember a szívében el lehet szánva arra, hogy tökéletesen szolgálja Istent, miközben nincs tudatában annak, mennyire tökéletlenül ismeri Isten akaratát. A céltudatossága és az Isten iránti becsületességének a tudata becsaphatja őt. Amennyire tudja, ő Isten akaratát cselekszi. De elfelejtkezik arról, mennyit nem tud még abból az áldott akaratból. Nagyon áldott leckét tanulhat zsoltárunk írójától.

Hallgassuk meg, hogyan beszél: „Minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat." „A hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm." „Igaznak tartom azért minden határozatodat." Az életnek ez a teljes és

tökéletes engedelmességre való alávetése magyarázza meg egyértelműen, miért érezte, hogy szüksége van az isteni tanításra, valamint azt is, miért kérte és várta is akkora bizodalommal: „Legyen az én szívem tökéletes a te rendeléseidben.” A lélek, amely nem vágyik kevesebbre, minthogy tökéletes legyen az úton, és annak mély tudatában, hogy szüksége van isteni tanításra, kéri azt, nem fog csalódni.

Következő elmélkedésünkben áttérünk az Újszövetségre. Az Ószövetségben van a felkészülés ideje, a szellem ébredése szent elvárásra, amint várja, hogy Isten beteljesítse az Ő ígéreteit. Az Ószövetségben a tökéletes szív a befogadó volt, kiüresítve és megtisztítva, hogy Isten betöltse. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy Krisztus örökre tökéletessé lett, Ő tökéletessé tesz minket, és alkalmassá tesz minket arra, hogy tökéletesen járjunk Vele. Az Újszövetségben az a szó, amely az emberi oldalt nézi, a tökéletes szívet, eltűnik, hogy helyet adjon annak, ami kinyilatkoztatja az isteni betöltést, amely a felkészült edényre vár: tökéletes szeretetet, amikor Isten szeretete tökéletessé lesz bennünk.

„Boldogok, akiknek útjuk tökéletes!” Hallottuk az ószövetségi szent bizonyságtételét, és nincs-e megírva az újszövetségi időkről: „olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid”? Bizonyára most, az idők teljességekor, amikor Jézus, a mi főpapunk az örök élet erejével teljesen megment, és a Szent Szellem kijött Isten mennyországából, hogy bennünk lakjon és az életünk legyen, most már a zsoltárban egy olyan szónak sem kell lennie, amit nem kell szó szerinti igazságként érteni minden hívő szájából. Olvassuk el még egyszer. Mondjuk el szóról szóra Isten előtt, ahogyan az írója tette, és mi is kezdjük el énekelni: „Boldogok, akiknek útjuk tökéletes, akik… teljes szívvel keresik Őt.”

„Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban.”

9
TÖKÉLETES MINT AZ ATYA

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5,48)

Tökéletes Isten előtt, tökéletes Istennel, tökéletes Isten iránt: ezeket a kifejezéseket találjuk az Ószövetségben. Mindegyik kapcsolatot fejez ki: a szívünk választása vagy célja Istenre irányul, teljes szívből az a vágyunk, hogy bízzunk Benne és engedelmeskedjünk Neki. Az Újszövetség első Igéje azonnal egészen más szintre emel minket, és megnyitja előttünk azt, amit Krisztus elhozott nekünk. Nem csak tökéletes Isten iránt, hanem tökéletes, mint Isten; ezt a csodálatos kilátást tárja elénk. Kinyilatkoztatja a tökéletes szó végtelen teljességét, amelyre Isten gondol. Egyszerre nekünk adja az egyetlen mércét, amelyet meg kell céloznunk, és amely által ítélnünk kell. Lerombol minden reményt arra a tökéletességre, amit emberi módon érünk el; de reményt ébreszt Az iránt, Akinek, mint Isten, megvan az ereje, és mint Atya, megvan az akarata, hogy olyanná tegyen minket, mint amilyen Ő Maga.

Egy fiatal gyermek az apja tökéletes képe lehet. Nagy különbség lehet közöttük korban, termetben, erőben, mégis a hasonlóság olyan szembetűnő lehet, hogy mindenki észreveszi. Így Isten gyermeke, bár végtelenül kisebb, mégis annyira látványosan hordozhatja az Atya képét, annyira szembetűnően hasonlíthat az Atyára, hogy a teremtményi életében annyira tökéletes lesz, amennyire az Atya az Ő isteni életében. Ez lehetséges. Ezt parancsolja itt Jézus. Erre kell mindnyájunknak törekednünk. „Tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Ennek kell lennie az egyik első tételnek a hitvallásunkban, keresztény életünk egyik vezérlő fényének.

Az, hogy miben áll az Atyának ez a tökéletessége, nyilvánvaló a szövegkörnyezetből: „Szeressétek ellenségeiteket, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhozza az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra. Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes." Vagy ahogy a Lukács 6,36 mondja: „Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas." Isten tökéletessége az Ő szeretete; az Ő akarata, hogy mindenkinek Maga körül átadja a saját boldogságát. Az Ő könyörületessége és irgalma az Ő lényének dicsősége. Az Ő képére és hasonlatosságára teremtett minket, hogy megtaláljuk a dicsőségünket az Ő életében szeretetben, irgalomban és jótékonyságban. Ebben a szeretetben kell tökéletesnek lennünk, miként a mi Atyánk tökéletes.

A gondolat, ami egyből eszünkbe jut, és mindig újra visszatér, ez: De lehetséges ez? És ha igen, hogyan? Biztosan nem emberi erőfeszítés gyümölcseként. De a szavakban ott van a válasz: „tökéletes, miként a ti Atyátok tökéletes." Mivel a kis gyermek az apjától kapta az életét, és mivel az apa figyel a képzésére és a fejlődésére, ezért lehet olyan szembetűnő a hasonlóság közöttük a fiú gyengeségében és az apja erejében. Mivel az Isten fiai az isteni természet részesei, bennük van Isten élete, Szelleme és szeretete, ezért értelmes a parancs és lehetséges az engedelmesség egyre növekvő mértékben: Legyetek tökéletesek, mint a ti Atyátok. A tökéletesség a mi Atyánké: bennünk van a magja, és Ő örömmel adja a növekedést. A szavak, amelyek először megjelentek, hogy földre vessenek minket teljes tehetetlenségben, most a reményünk és örömünk lettek. Legyetek tökéletesek, mint a ti Atyátok tökéletes. Igényeld a te gyermeki örökségedet; add oda magadat, hogy teljesen Isten fia légy; szánd oda magad az Atyának, hogy megtegyen benned mindent, amire képes.

Azután pedig emlékezz arra is, ki adja ezt az üzentet az Atyától. A Fiú, aki Maga is az Atyától szenvedések által lett tökéletessé. Aki megtanulta az engedelmességet, és tökéletessé lett, és Aki tökéletessé tett minket örökre. Az üzenet: „Legyetek tökéletesek," Tőle szól hozzánk, a mi idősebb

testvérünktől, végtelen remény ígéreteként. Amit Jézus kér tőlünk, azt az Atya megadja. Amit Jézus mond, Ő megteszi. Hogy „minden embert tökéletesnek állítsunk elő Krisztus Jézusban," ez Krisztusnak és az Ő evangéliumának nagy célja. Fogadjuk el Tőle a parancsot; vessük alá magunkat, hogy engedelmeskedünk annak, vessük alá magunkat Neki: Tőle várjuk, akiben tökéletessé lettünk. A Benne való hit által vesszük a Szent Szellemet, Aki által az Isten szeretete kiárad a szívünkbe. A Benne való hit által ez a szeretet szüntelenül kiáradó szeretet forrás lesz. A Vele való egységben az Isten szeretete tökéletessé lesz bennünk, és mi tökéletessé leszünk szeretetben. Ne féljünk elfogadni és engedelmeskedni a parancsnak: „Legyetek tökéletesek, mint a ti Atyátok tökéletes."

10
TÖKÉLETES LESZ, MINT A MESTER

„Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas...
Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél; hanem mikor
tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”
(Lukács 6,36. 40)

A hegyi beszédről szóló beszámolójában Lukács feljegyzi, hogy Jézus nem azt mondja: „Legyetek tökéletesek,” hanem „Legyetek irgalmasok,” mint a ti Atyátok. A tökéletes szót közvetlenül ezután használja; azonban nem az Atyával, hanem a Fiúval, az Ő tanítványainak Mesterével kapcsolatban. A változás igen tanulságos. Arra vezet minket, hogy nézzünk Jézusra, Aki a testben lakott, mint a példaképünkre. Mondhatnánk azt, hogy a körülményeink és az erőnk annyira különböznek Istenétől, hogy lehetetlen az Ő végtelen tökéletességének mércéjét a mi kis világunkban alkalmazni. De itt jön a Fiú, a bűn testének hasonlatosságában, mindenben megkísértve, mint mi, és felajánlja Magát nekünk, mint Mesterünk és Vezetőnk. Ő velünk él, hogy mi Vele élhessünk; úgy él, mint mi, hogy mi úgy élhessünk, mint Ő.

Az isteni mérce megtestesült és láthatóvá vált, kezünk közelébe került, emberi példaként. Ahogy egyre jobban hasonlítunk Rá, Aki az Atya képe, úgy fogjuk hordozni az Atya hasonlatosságát is: olyanokká válunk, mint Ő, az elsőszülött sok testvér között, tökéletessé válunk, ahogy az Atya az. „Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”

„Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél.” Az a gondolat, hogy a tanítvány olyan, mint a Mester, néha külső megaláztatásra vonatkozik:

ahogy a Mestert megvetették és üldözték (Máté 10,24-25. János 15,20). Néha pedig belső alázatosságra, arra a készségre, hogy szolgák legyünk (Lukács 22,27. János 13,16). De a külső életében és belső beállítottságában a tökéletessé tett tanítvány nem tud semmiről, ami nagyobb annál, minthogy olyan legyen, mint a Mestere.

Jézust választani Mesterünkké avval a határozott vággyal, hogy olyanok legyünk, úgy éljünk és cselekedjünk, mint Ő – ez az igazi Kereszténység. Ez sokkal több annál, mint elfogadni Őt Üdvözítőnek és Segítőnek. Sokkal több, mint elismerni Őt, mint Urat és Mestert.

Egy szolga engedelmeskedhet hűségesen a mestere parancsainak, miközben alig gondol arra, hogy azok által felemelkedik a mestere hasonlóságához és szelleméhez. A teljes tanítványság az, ha arra vágyunk, hogy mindenben olyanok legyünk, mint a Mester, amennyire lehetséges; ha az Ő életére úgy tekintünk, mint minden tökéletesség igazi kifejezésére, és ha a célunk nem kevesebb, mint az a tökéletesség, hogy olyan tökéletesek legyünk, mint Ő volt. „Mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere."

A szó igen határozottan arra utal, hogy a tanítványságban egynél több szint van. Ahogy az Ószövetség csak néhány emberről mondja azt, hogy tökéletes szívvel szolgálta az Urat, míg másokról azt olvassuk, hogy a szívük nem volt tökéletes az Úr iránt (1Királyok 11,4. 15,3. 2Krónika 25,2), úgy most is nagy különbségek vannak a tanítványok között. Vannak néhányan, akiknek eszébe sem jut, hogy olyanok akarjanak lenni, mint a Mester: ők csak Üdvözítőként tekintenek Jézusra. Vannak mások, akik szívükben valóban vágynak arra, hogy teljesen hasonlóvá váljanak az Urukhoz, hogy „olyanok legyenek, mint a Mester," de akik soha nem értették meg, bár olvasták a szavakat, hogy létezik olyan, mint „tökéletes szív," és olyan élet, amely „tökéletessé lett szeretetben."

De vannak olyanok is, akiknek megadatott, hogy elfogadják ezeket a szavakat isteni jelentésükkel és igazságukkal, és akik boldog tapasztalatból

tudják, milyen elmondani Ezékiással: „Tökéletes szívvel jártam előtted," és Jánossal: „ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban."

Ahogy tovább folytatjuk tanulmányunkat arról, mit mond a Szentírás a tökéletességről, ragadjuk meg ezt az elvet, amit itt tanultunk. Hasonlóság Jézushoz az Ő megaláztatottságában és alázatosságában: hogy Hozzá hasonlóan a szolgai formát választjuk, az szellem, amely nem uralkodik és nem azt akarja, hogy neki szolgáljanak, hanem felövezi magát szolgálatra, és odaadja az életét másokért: ez az igazi tökéletesség titka. „Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere." Tökéletes szeretettel Isten, mint a mi mércénk iránt; avval a szeretettel, amely Krisztus emberségében és alázatosságában lett kinyilatkoztatva, mint a példánk és útmutatónk; a Szent Szellemmel, Aki hatalmasan megerősít minket, hogy ez a Krisztus bennünk éljen; tanuljuk meg, mi az, hogy mindenki, aki tökéletessé lett, olyan lesz, mint a Mestere.

11
A TÖKÉLETES ELAD MINDENT, HOGY KÖVESSE KRISZTUST

„Mondta neki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jöjj és kövess engem.” (Máté 19,21)

A gazdag ifjú főember számára a szegénység volt az út a tökéletességhez. „Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.” A szegénység része volt a Mester tökéletességének, része annak a titokzatos nevelő önmegtagadásnak és szenvedésnek, amelyek által tetszett Istennek, hogy tökéletessé tegye Őt. Amíg Ő a földön volt, a szegénységnek kellett jellemeznie mindazokat, akik teljesen Vele akartak lenni, és teljesen olyanok akartak lenni, mint a Mester.

Mit jelent ez? Jézus volt az Ura mindennek. Élhetett volna itt a földön kényelmes körülmények között és visszafogott mennyiségű tulajdonnal. Megtaníthatott volna minket, hogyan birtokoljuk, használjuk és szenteljük meg a javakat. Olyan lehetett volna ebben, mint mi, azon az úton járva, amelyen a legtöbb embernek járnia kell. De Ő a szegénységet választotta. Egy önfeláldozó és közvetlenül Istentől függő élet, annak a megaláztatása, próbái és kísértései voltak a részletei annak a legnagyobb tökéletességnek, amelyet Ő be akart mutatni.

A tanítványokban, akiket kiválasztott, hogy Vele legyenek, a szegénység a Vele való közösség jele kellett legyen, a kiképző iskola az Ő képéhez való tökéletes alkalmazkodáshoz, a titkos erő a világ feletti győzelemhez, a mennyei kincs teljes birtoklásához, és a mennyei szellem teljes

bemutatásához. És még abban is, akit a megaláztatás végeztével elhívott a trónról, Pálban is, a szegénység volt a választott és sokra értékelt eszköz az ő Urával való tökéletes közösséghez.

Mit jelent ez? A parancs: „Legyetek tökéletesek," szegénynek és gazdagnak is szól. A Szentírás sehol nem beszél bűnként a tulajdon birtoklásáról. Bár figyelmeztet a gazdagsággal járó veszélyre, és elítéli a vele való visszaélést, sehol nem hirdet ki olyan törvényt, amely tiltja a gazdagságot. És mégis úgy beszél a szegénységről, mint aminek nagyon magas helye van a tökéletes életben.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, emlékeznünk kell, hogy a tökéletesség relatív szó. Nem vagyunk törvény alatt, annak külső parancsaival kötelességekről és viselkedésről, amely nem veszi számításba a jellem és a körülmények sokféleségét. A szabadság tökéletes törvényében, amelyre elhívott, hogy benne éljünk, van helye annak, hogy az Isten és Krisztus iránti odaszánásunk végtelen változatosságban nyilvánuljon meg. Az ajándékok, körülmények és elhívások sokfélesége szerint ugyanez a szellem látható egymással látszólag ellentétes életutakon. Van egy tökéletesség, amelyre a földi javak megfelelő birtoklásával és használatával törekszünk a Mester sáfáraiként; és olyan tökéletesség is van, amely még a külső dolgokban igyekszik olyan lenni, mint amilyen Maga a Mester volt, és a szegénységben bizonyságot tenni a mennyei dolgok valóságáról és kielégítő voltáról.

A Gyülekezet korai idején ez az igazság, hogy a szegénység egyesek számára a tökéletesség útja, óriási és áldásos hatást gyakorolt. Emberek úgy érezték, hogy a szegénység Jézus és az Ő apostolai szent életének egyik vonásaként szent és áldott dolog volt. Ahogy a Gyülekezet belső élete egyre gyengébb lett, a szellemi igazság elveszett a külső rítusok közt, és a Jézus szegénységének közössége ritkán volt látható. A római rendszer önigazultsága és felszínessége elleni tiltakozásaként a protestáns gyülekezet még nem volt képes arra, hogy megadja a szegénységnek az azt megillető

helyet sem Mester képének megfestésében, sem a tanítványok tanulmányozásában, akik tökéletesen akartak hasonlítani Hozzá.

De mégis sokan keresik ezt az igazságot. Ha a mi Urunk a szegénységet találta a legjobb iskolának saját Maga megerősítésére a tökéletesség művészetében, és a legbiztosabb módnak arra, hogy a világ fölé emelkedjen és megnyerje az emberek szívét a Láthatatlan számára, akkor egyáltalán nem kell meglepődnünk, ha azok, akik igyekszenek még a külső dolgokban is a lehető legjobban hasonlítani az Urukhoz, és akik arra vágynak, hogy a lehető legtöbb erő legyen a Láthatatlanról való bizonyságtételükben, ellenállhatatlanul vonzódnak ahhoz, hogy úgy tekintsenek erre az Igére, mint ami nekik is szól: „Ha tökéletes akarsz lenni, adj el mindent, és kövess engem."

Ha nem érezzük ezt az elhívást, van egy nagyobb, egyetemes alkalmazása: Nincs tökéletesség mindennek a feláldozása nélkül. Ahhoz, hogy tökéletessé legyen itt a földön, Krisztus feladott mindent: ahhoz, hogy olyanokká váljunk, mint Ő; az hogy tökéletessé váljunk, mint a Mester, azt jelenti, hogy feladunk mindent. A világot és önmagunkat meg kell tagadnunk. „Ha tökéletes akarsz lenni, adj el mindent, és add a szegényeknek; és jöjj, kövess engem."

12
A TÖKÉLETES EMBER SZELLEMI EMBER

„Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk.”
(1Korintus 2,6)
„Én sem szólhattam nektek, testvéreim, mint szellemieknek,
hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. Mert
amikor irigykedés és veszekedés van köztetek, vajon nem
testiek vagytok-e?” (1Korintus 3,1. 3)

A korintusiak között a Szent Szellem hatalmasan és bőségesen működött. Pál azt mondhatta nekik (1,5-7): „Mindenben meggazdagodtatok Krisztusban, úgyhogy semmi ajándék nélkül nem szűkölködtök.” Mégis nagyon hiányzott a Szent Szellem megszentelő kegyelme. Azt kellett mondnia: „Versengések vannak köztetek; kérlek titeket, hogy ne legyenek köztetek szakadások, hanem legyetek tökéletesen egyek ugyanazon értelemben.” Hiányzott az alázatosság, gyengédség és egység szelleme. Ezek nélkül nem lehettek tökéletessé sem egyénenként, sem testként. Szükségük volt az utasításra: „Mindezek fölé öltözzétek föl a szeretetet, amely a tökéletesség kötele.”

A korintusiak még testiek voltak; a Szellem ajándékai köztük voltak erővel; de az Ő kegyelme, amely megújít, kedvessé tesz, megszentel minden vérmérsékletű embert, hogy hasonlóvá legyen Jézushoz, ez nagyon hiányzott belőlük. A bölcsesség, amit Pál prédikált mennyei, szellemi bölcsesség volt, Isten titokzatos bölcsessége, az elrejtett bölcsesség, amelynek a felfogásához szellemi, mennyei elmére volt szükség. „Bölcsességet a tökéletesek között szólunk.” Nem szólhatott nekik, „mint szellemieknek, hanem mint testieknek.” A szellemi dolgokat szellemi módon kell megítélni; a

bölcsességet a tökéletesek között csak azok tudták befogadni, akik nem testiek voltak, hanem szellemiek. A tökéletesek, akikről Pál beszél, a szellemiek.

És kik a szellemiek? Akikben nem csak az ajándékok, hanem a Szellem kegyelme is elsőbbséget élvez és nyilvánvaló. Isten szeretete az Ő tökéletessége (Máté 5,40-46). Krisztus alázatossága az Ő tökéletessége. Krisztus önfeláldozó szeretete, az Ő alázatossága, szelídsége és a mindennapi életben megnyilvánuló gyengédsége a Szellem legtökéletesebb gyümölcsei, az igazi bizonyíték arra, hogy egy ember szellemi. Lehet valaki nagyon lelkes Isten szolgálatában, lehet sokakra jó hatással, de mégis, ha megmérik a szeretet mérlegén, lehet, hogy súlyos hiányosságokat találnak benne. A vita hevében, igazságtalan kritizálás célpontjaként, a heves vérmérséklet, a megbocsátásra való hajlam gyengesége, a sietve kimondott szavak és éles ítéletek gyakran könnyen sebezhető érzékenységet tárnak fel, ami azt bizonyítja, mennyire kevéssé vette birtokba vagy uralja Krisztus Szelleme. A szellemi ember az, aki felöltötte a szenvedő, keresztre feszített Jézus szellemét.

És csak a szellemi ember érti meg a bölcsességet a tökéletesek között, azt a titkot, amelyet most megmutatott a szenteknek, akikkel Isten meg akarta ismertetni eme titok dicsőségének gazdagságát, hogy a Krisztus bennetek van. Egy keresztény tanító lehet csodálatosan éles elméjű és belátó, lehet ereje az igazság felnyitására, hatalmasan ösztönözhet és segíthet másokat, és lehet, hogy mégis olyan sok testiesség van benne, hogy a Krisztus mélyebb titka rejtve marad. Csak akkor szabadulhatunk meg mindattól ami testi, ha teljesen odaszánjuk magunkat Isten Szent Szelleme erejének. Csak akkor juthatunk el a Jézushoz való lehető legnagyobb hasonlóságra az Ő alázatosságában és a Szellemmel való teljességében. Csak ha Ő uralja a keresztény szívét és életét, legyen tanuló vagy tanító, akkor léphet be teljesen a tökéletesek közötti bölcsességbe.

Ahhoz, hogy ismerjük Isten értelmét, bennünk kell lennie Krisztus értelmének. És a Krisztus értelme az, hogy Ő kiüresítette és megalázta Magát, és engedelmes lett halálig. Ez az alázatosság volt az Ő képessége, az Ő alkalmassága arra, hogy felemelkedjen Isten trónjához. Ennek az értelemnek kell bennünk lennie, hogy Isten kinyilatkoztassa nekünk az Ő rejtett bölcsességét annak erejében. Ez a szellemi, a tökéletes ember jele.

Növelje meg Isten a tökéletesek számát! És ezért azok számát, akik tudnak bölcsességet szólni a tökéletesek között, Isten titkon való bölcsességét. Amikor felismerik a testiek és a szellemiek, a csecsemők és a tökéletesek közti különbséget a Gyülekezetben, akkor világosabb lesz a kapcsolat a szellemi élet és a szellemi látás között, és a tökéletességre való elhívás új erőt és jelentést nyer. És újra feddésre méltónak és szégyennek fogják tekinteni, ha valaki nincs a tökéletesek között.

13
A SZENTSÉG TÖKÉLETESSÉ TÉTELE

„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim,
tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi
tisztátalanságtól, Isten félelmében tévén tökéletessé a mi
megszentelésünket.” (2Korintus 7,1)

Ezek a szavak belátást adnak nekünk a tökéletesség egyik fő szempontjába, és választ adnak a kérdésre: Miben kell tökéletesnek lennünk? Szentségben kell tökéletesnek lennünk. Tökéletesen szenteknek kell lennünk. Ez az Atya üzenetének jelentése: Legyetek tökéletesek.

Tudjuk, mi a szentség. Egyedül Isten szent, és Istent ezt közli Magából. Az elválasztás és az odaszánás nem szentség, csak előkészítő lépések a hozzá vezető úton. A templom azért volt szent, mert Isten benne lakott. Nem az a szent, amit Istennek adnak, hanem az, amit Isten elfogad és Magához vesz, amit birtokba vesz, amit a saját közösségébe és használatába vesz – az szent. „Én vagyok az Úr, aki megszentel titeket” – ez volt Isten ígérete az Ő régi népének, amelyen a parancs alapult: „Legyetek szentek.” Isten Magához fogadta őket, ettől lettek szent néppé. Az elhívásuk: „Legyetek szentek,” pedig arra szólt, hogy belépjenek Isten szentségébe, odaszánják magukat az Ő akaratára, közösségére és szolgálatára.

Ugyanígy van ez velünk, keresztényekkel is. Szentté lettünk Krisztusban, szentek vagyunk. Az elhívás úgy szól hozzánk, hogy törekedjünk a szentségre, tegyük teljessé, tökéletessé a szentséget, szánjuk oda magunkat Istennek, aki kész arra, hogy teljesen megszenteljen minket. Annak a tudata, amit Isten értünk tett, hogy az Ő szentjeivé tegyen minket, és megígérte,

hogy teljesen megszentel minket, bátorságot ad nekünk ahhoz, hogy tökéletessé tegyük a szentséget.

„Mivel ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tegyük tökéletessé a szentségünket." Milyen ígéretek? Előtte említi őket: „Bennük lakom; Istenük leszek; magamhoz fogadlak titeket; Atyátok leszek." A templom attól lett szent, hogy Isten elfogadta, és Ő Maga benne lakott. Minket az tesz szentté, hogy Isten bennünk lakik; ez nem csak az indítákot adja meg, hanem a bátorságot és az erőt is, hogy tökéletessé tegyük a szentséget, odaszánjuk magunkat Neki, hogy tökéletesen és teljesen birtokba vegyen. Mivel Isten az Atyánk, aki a saját életét, a Fiát helyezi el bennünk, kiábrázolja bennünk Krisztust, amíg a Fiú és az Atya bennünk lakik ami megadja nekünk a bizodalmat, hogy elhiggyük, lehetséges tökéletessé tenni a szentséget, és kinyilatkoztatja nekünk az elérésének a titkát. „Mivel ilyen ígéreteink vannak, szeretteim," vagyis ismerjük meg őket, éljünk azok alapján, kérjük és szerezzük meg őket, tegyük „tökéletessé a mi megszentelésünket."

Ez a hit az a titkos ereje annak a növekedésnek, amely által a belső élet eljut a tökéletes szentségre. De vannak akadályok, amelyek akadályozzák és gátolják ezt a növekedést. Ezekre figyelni kell, és el kell távolítani őket. „„Mivel ilyen ígéreteink vannak, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, Isten félelmében tévén tökéletessé a mi megszentelésünket." Minden tisztátalanságot, külsőt vagy belsőt, viselkedésben vagy hajlamban, a fizikai vagy a szellemi életben, meg kell tisztítani és el kell vetni. Megtisztulás a vérben, megtisztulás az Ige által, megtisztulás a metszőkés vagy tűz által – bármilyen módon vagy eszközzel – de meg kell tisztulnunk. Az Úr félelmében minden bűnt le kell vágni és ki kell vetni; mindent, ami kétséges vagy tisztátalanná tesz, félre kell tenni; a lelket és a testet és a szellemet meg kell őrizni egészen és feddhetetlenségben. Így megtisztítván magunkat minden tisztátalanságtól, tökéletessé tesszük a szentséget: a szentség szelleme be fogja tölteni Isten templomát az Ő szent jelenlétével és erejével.

Szeretteim, mivel ilyen ígéreteink vannak, tegyük tökéletessé a mi megszentelésünket. Tökéletesen szent, tökéletes a szentségben. Szánjuk oda magunkat ezekre a gondolatokra, ezekre a vágyakra, ezekre az ígéretekre, amelyeket a mi Istenünk nekünk adott. Kezdjük el tökéletesen gyermeki szívvel, igyekezzünk tovább a tökéletes úton, ragaszkodjunk a tökéletes Üdvözítőhöz, éljünk közösségben Istennel, akinek az útja és cselekedete tökéletes. Ne féljünk Istenhez jönni úgy, hogy az Ő parancsa a mi imánk: Tedd tökéletesség az én szentségemet, Uram! Ő tudja, mit ért Ő alatta, és mi is tudni fogjuk, ha továbbra is igyekszünk megtudni. Uram, tökéletes szentségre hívtál el: Hozzád jövök érte. Tégy engem annyira tökéletesen szentté, amennyire egy megváltott bűnös lehet a földön!

Ebben a szellemben mondjuk el a mindennapi imáinkat. Tökéletes szívvel akarok járni Isten előtt: tökéletesen Krisztus Jézusban, a tökéletes szentség útján. A mai napon annyira közel akarok jutni a tökéletességhez, amennyire a kegyelem lehetővé teszi számomra. „A szentség tökéletessé tétele," az Ő Szellemének erejében, legyen a célom.

14
IMÁDKOZUNK A TI TÖKÉLETESEDÉSETEKÉRT: TÖKÉLETESEDJETEK

„Ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért... Végezetre, testvéreim, örüljetek, tökéletesedjetek, vigasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek; és a szeretet és békesség Istene veletek lesz.” (2Korintus 13,9.11)

Az itt „tökéletes”-nek fordított szó azt jelenti, hogy valamit visszaállítani a megfelelő állapotába, hogy olyan legyen, amilyennek lennie kell. Használják hálók javítására, helyreállítására, vagy egy hajó felkészítésére: felszerelik mindennel, amivel kell. Ebbe két dolog tartozik: mindannak az eltávolítása, ami még rossz, és ellátás mindennel, ami még hiányzik.

Két versen belül Pál kétszer használja a szót. Először azt fejezi ki, amit Istentől kér értük, minden kegyelem és áldás összességét: „Ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért.” Hogy tökéletesen szabadok legyetek mindentől, ami rossz és testi, és amit Isten akar, az mind a tiétek legyen: kérjük a ti tökéletesedésetekért. Ezután búcsúzásként összefoglalja, mi legyen a céljuk. „Végezetre, testvéreim, örüljetek, tökéletesedjetek.” Majd három ige következik, amelyek az előzőt követve megmutatják, milyen legyen a keresztény mindennapi élete, és arról szólnak, mi legyen a célja és mit kell átélnie. „Tökéletesedjetek, vigasztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek.” Ahogy a Szellem vigasztalása, a szeretet egysége és az élet békessége a kötelességünk, ha azt akarjuk, hogy a szeretet és békesség Istene velünk legyen, úgy az is, hogy tökéletesedjünk. A két levél befejezése

ebben az egyesített utasításban gyűjti össze minden tanítását: Örüljetek! Tökéletesedjetek!

A két szöveg együtt megmutatja nekünk, mit kell imádkoznia és hirdetnie az evangélium minden szolgájának; mire kell a szívének ráállnia mindenek felett. Jogosan nézünk Pálra, mint példaképre, akit minden szolgálónak másolnia kellene. Az evangélium minden szolgája másolja le őt ebben, hogy az ő emberei tudják, miközben ő ki- és bejár közöttük, a szíve evvel az egy kívánsággal sóhajt a menny felé: a ti tökéletesedésetekért! És érezzék, hogy minden tanításának ez az egy célja van: Tökéletesedjetek!

Ha a szolgálók ezt keresik mindenek felett az Isten Gyülekezetében rájuk bízottak között, akkor mélyen át kell érezniük, és hűségesen rá kell mutatniuk az alacsony mércére, ami a Gyülekezetben érvényesül. Egyesek azt mondták, hogy a perfekcionizmus megölte az ő ezreit. Mindenkinek be kell ismernie, hogy az imperfekcionizmus megölte az ő tízezreit. A tömegek világias és bűnös életet élnek, és avval nyugtatják magukat, hogy senki sem tökéletes, tehát a tökéletlenség nem lehet annyira veszélyes. Számos igaz keresztény nem fejlődik, mert soha nem tudta, hogy szolgálhatjuk Istent tökéletes szívvel, hogy a tökéletes szív a tökéletes út titka, egy munkáé, amely eljut a tökéletességre. Hirdetnünk Isten elhívását a tökéletességre, a mi szentségünknek az Ő félelmében való tökéletessé tételére, arra, hogy éljünk tökéletesen Krisztus Jézusban, álljunk meg tökéletesen Isten teljes akaratában, amíg a hit elkezd újra élni a Gyülekezetben, és minden tanítás összefoglalható ebben a szóban, és életünk minden napját az ihlete alatt tölthetjük: Tökéletesedjetek!

Amikor a szolgálók majd magukra ismernek, és megtudják, hogy ők az Isten akarata szerinti tökéletesség hírnökei, akkor érezni fogják, hogy nem kevesebbre van szükségük, mint a Szent Szellem tanítására, hogy az embereket ezen az ösvényen vezessék. Látni és hirdetni fogják, hogy a vallásnak valójában azt kell jelentenie, hogy mindent alávetünk Istennek, alkalmazkodunk az Ő akaratához, teljesen az Ő dicsőségére élünk,

tökéletesen odaszántak vagyunk az Ő szolgálatára, ahogy a kegyelem képessé tesz minket arra. Ennél nem kevesebb lesz a kötelességünk egyetlen szabálya és elvárásaink mértéke. Az üzenet: Tökéletesedjetek! a teljes szívet, a teljes életet, a teljes erőt fogja igényelni. A léleknek meg kell tanulnia minden nap ezt mondani: „Atyám! Arra vágyom, hogy tökéletes szívvel legyek ma Veled, előtted akarok járni, és tökéletes akarok lenni." Így jobban meg fogja érteni, mit jelent Krisztusban maradni, drágább lesz számára Krisztus az Ő erejével és szeretetével, és Isten be fogja bizonyítani neki, mit tud tenni Ő a lelkekért, egy Gyülekezetért, amely teljesen odaadta magát Neki.

Ó, Krisztus szolgálói, az Ő üdvösségének hírnökei, mondjátok el a Gyülekezeteknek, amelyek fölött a Szent Szellem felvigyázókká tett titeket: Ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért. Végezetre, testvéreim, tökéletesedjetek!

15
NEM TÖKÉLETESEDETT, DE TÖKÉLETES

„Nem mintha már elértem volna vagy tökéletesedtem, de igyekszem… Egyet cselekszem… célegyenest igyekszem. Akik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk.”
(Filippi 3,12-15)

A tökéletességben három fokozat van. Tökéletes, tökéletesebb és legtökéletesebb. Van a tökéletes, amely tökéletessé akar lenni. Így volt a mi Urunk Jézus. A Zsidókhoz írt levélben háromszor olvassuk róla, hogy tökéletesedett vagy tökéletessé lett. A bűnös tökéletlenségnek leghalványabb árnyéka sem volt Benne. Ő életének minden pillanatában tökéletes volt – éppen amilyennek lennie kellett. És mégis szüksége volt rá, és tetszett Istennek, hogy tökéletesítse Őt szenvedés által, és abból tanulja meg az engedelmességet. Ahogy legyőzte a kísértést, és hűséges maradt Istenhez, erős kiáltások és könnyek között adta fel a saját akaratát Isten akaratáért, az Ő emberi természete tökéletesedett, és főpap lett, örökre tökéletesedett Fiú. Jézus a földi életében tökéletes volt, de még nem tökéletesedett.

A tökéletesedett tanítvány olyan lesz, mint a Mestere. Ami igaz Rá, az a mi mértékünkben ránk is igaz. Pál a korintusiaknak azt írta, hogy bölcsességet a tökéletesek között szólt, olyan bölcsességet, amit a testi keresztények nem érthettek meg. Szövegünkben ő a tökéletesek közé sorolja magát, és arra utasítja őket, hogy ők is ugyanúgy gondolkodjanak, ahogyan ő. Nem lát nehézséget abban, hogy önmagáról és másokról úgy beszéljen, mint tökéletesről, vagy a tökéletest úgy tekintse, mint akinek szüksége van még további és teljes tökéletesedésre.

Mi ez a tökéletesség, aminek még tökéletesednie kell? És kik ezek a tökéletesek? Az embert, aki a legmagasabb szintű tökéletességet választotta, egész szívét és életét odaadta, hogy elérje, azt Isten tökéletes embernek számítja. Az Isten királysága olyan, mint egy mag. Ahol Isten látja a szívben, hogy az egyetlen cél mindaz, amit Isten akar, ott Ő látja minden tökéletesség isteni magját. És ahogy a hitet igazságul számítja, úgy a teljes szívű célt a tökéletességre kezdeti tökéletességnek számítja. A tökéletes szívű embert Isten elfogadja, eredményeinek minden tökéletlensége ellenére, tökéletes embernek. Pál ránézet a Gyülekezetre, és habozás nélkül azt mondta: „Akik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk."

Tudjuk, hogy a korintusiak között két osztályt írt le. Az egyik, a nagy többség, testi és elégedett avval, hogy viszálykodásban él; a másik a szellemi, a tökéletes. A mai Gyülekezetben is félő, hogy a hívők nagy többségének fogalma sincs a tökéletességre való elhívásukról. A leghalványabb elképzelésük sincs arról, hogy kötelességük nem csak vallásosnak lenni, hanem kiválóan kell vallásosnak lenniük, telve kegyelemmel és szentséggel, amilyenné Istennek lehetséges tennie őket. Még ahol van némi szándék arra, hogy törekedjenek a szentségre, ott is hiányzik a hit abban, hogy Isten mennyire komolyan akarja azt, amikor ezt mondja: „Legyetek tökéletesek." Nem igazán hisznek abban, hogy az Ő kegyelme elég a parancs teljesítéséhez, ezért nem felelnek a felhívásra. Valójában nem értik vagy fogadják el Pál meghívását: „Akik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk."

De hála Istennek, evvel nincs így mindenki. Egyre többen nem tudnak megfeledkezni arról, mit ért Isten az alatt, hogy „Legyetek tökéletesek," és legkomolyabb kötelességüknek tekintik, hogy engedelmeskedjenek a parancsnak. Krisztus szavai: „Legyeket tökéletesek," számukra kijelentése annak, amiért Krisztus eljött, hogy megadja és kimunkálja, az áldás ígérete, amelyre az Ő tanítása és vezetése el fogja juttatni őket. Csatlakoztak a hasonlóan gondolkodók csapatához, akikkel Pál azonosította magát: akik

teljes szívükkel keresik Istent, akik tökéletes szívvel szolgálják Őt, akik életének egyetlen célja, hogy tökéletesekké legyenek, mint a Mester.

Kedves olvasóm! Annak az Istennek a jelenlétében, Aki azt mondta neked: „Legyetek tökéletesek!" és Jézus Krisztus jelenlétében, Aki odaadta Önmagát, hogy te engedelmeskedj ennek a parancsnak; azt mondom neked, hogy ne utasítsd el Isten szolgájának a hívását, hanem csatlakozz azokhoz, akik elfogadják: „Akik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk." Ne félj megállni Isten előtt Pállal együtt a tökéletes szívűek között. Ez annyira távol lesz az önelégültségtől, hogy megtanulod tőle, a tökéletesnek még tökéletesednie kell, és a tökéletesek jele az, hogy mindent kárnak ítélnek, és igyekeznek az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára.

16
TÖKÉLETES, DE MÉG TÖKÉLETESEDNIE KELL

„Nem mintha már elértem volna vagy tökéletesedtem, de igyekszem… Egyet cselekszem… célegyenest igyekszem elhívása jutalmára. Valakik azért tökéletesek *vagyunk*, ilyen értelemben legyünk. Legyetek követőim, testvéreim.” (Filippi 3,12-17)

A tökéletes ember jele, ahogy Pálnál és minden hasonlóan gondolkodónál látjuk, a szenvedélyes vágy, hogy tökéletessé legyen. Ez paradoxonnak tűnik. Mégis, amit a mi Mesterünkben látunk, bizonyítja annak az igazságát, amit mondunk: a tökéletesség tudata teljes harmóniában van avval a készséggel, hogy feláldozzuk magát az életet azért, hogy tökéletessé legyünk. Ez így volt Krisztussal. Így volt Pállal. És így lesz velünk is, ha teljesen megnyitjuk a szívünket, és helyet és időt adunk Isten szavainak, hogy végezzék a munkájukat.

Sokan úgy gondolják, hogy minél tökéletlenebbnek érezzük magunkat, annál jobban érezzük, hogy szükségünk van a tökéletességre. De minden tapasztalat az élet minden részéből ennek az ellenkezőjére tanít minket. Akik legközelebb járnak a tökéletességhez, azok tudják legjobban, hogy még szükségük van a tökéletesedésre, és leginkább készek arra, hogy bármilyen áldozatot meghozzanak az eléréséhez.

Az, hogy a gyakorlatban mindent veszteségnek tekintünk a tökéletesség érdekében, a legbiztosabb bizonyítéka annak, hogy a tökéletesség elvben birtokba vette a szívet. Minél őszintébben és komolyabban keresi egy hívő

Istent tökéletes szívvel, annál inkább fogja együtt mondani Pállal: „Nem mintha már elértem volna vagy tökéletesedtem.”

És miben akart Pál tökéletessé leni? Olvasd el figyelmesen ezt a csodálatos részt előítéletek és elhamarkodott gondolatok nélkül, és azt hiszem, meg fogod látni, hogy ő itt nem utal bűnre vagy bűnös tökéletlenségre, amelyből igyekszik tökéletesen megszabadulni. Akármit is tanítanak az írásai máshol, itt nem erre gondol.

A tökéletessé lett tanítvány olyan, mint a Mestere. Pál itt az életéről és az életművéről beszél, és úgy érzi, az nem lett tökéletessé, amíg el nem érte a célt és el nem nyerte a jutalmat. Erre törekszik ő. Úgy fut a versenyben, hogy ameddig eljutott, addig mindent tökéletesen tett. Mindenki tökéletesnek mondhatja az útját, ameddig járt rajta. De még mindig tökéletessé kell lennie. A különbség nem a hibában vagy hiányosságban van, hanem abban, ami még nincs befejezve, és arra vár, hogy teljesen befejeződjön.

A Pál által használt kifejezések mind arról szólnak, hogy ami már megvolt neki Krisztusból, az csak egy rész volt. Ismerte Krisztust, megnyerte Krisztust, Őbenne találtatott, csodálatos mértékben megragadta azt, amiért Krisztus megragadta őt. És mindezekben – Krisztus ismeretében, az Ő megnyerésében, abban, hogy Őbenne találtatott, abban, hogy megragadta azt, amiért ő is meg lett ragadva – arról beszél, amire minden erejével igyekezett: „Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására.” Törekedett a célba, a jutalomért. Ezekről mondja: Nem mintha már tökéletesedtem volna. Akik tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk.

Pál már sok éve ismerte Krisztust, de tudta, hogy volt Benne egy olyan gazdagság és kincs, ami nagyobb volt, mint amit ő addig megismert, és semmi nem elégíthette ki őt, csak a teljes, végleges és örök birtoklása annak, amit a feltámadás fog elhozni neki. Ezért ő mindent veszteségnek számított; ezért elfelejtett mindet, amit mögötte volt; ezért igyekezett a célba, a jutalomért. Ő tanít minket az igazi tökéletesség szellemére. Az ember, aki

tudja, hogy tökéletes Istennel; az ember, aki tudja, hogy még tökéletesednie kell; az ember, aki tudja, hogy mindent veszteségnek tekintett, hogy elérje ezt a végső tökéletességet; ilyen a tökéletes ember.

Keresztény testvérem, tudd meg most, mi a tökéletesség ára és a tökéletesek jele. A Mester életét adta, hogy tökéletessé legyen örökre. Pál ugyanezt tette. Komoly dolog az állítani, hogy törekszünk a tökéletességre. A „drága gyöngynek" nagy ára van: mindent kárnak kell ítélni érte. Arra biztattalak, hogy írd le a neved a tökéletesek névsorába. Kérd a Mestert, hogy írja be, és adja neked a Szellem áldott bizonyságát a tökéletes szívről. Arra biztatlak, hogy ha mint Pál, azt állítod, hogy tökéletes vagy, egészen és teljes szívvel alávetetted magad Istennek, éld a tökéletesek életét, minden ítélj kárnak Jézusért, aki a jelszód és erőd, és egyetlen vágyad legyen, hogy Ő teljesen a tiéd legyen, te pedig teljesen az Övé, és légy tökéletessé, amint Ő az volt.

Ó, Atyánk! Legyen kedvedre való, hogy megnyisd gyermekeid szemét, hogy lássák, milyen a szív tökéletessége, amit most kérsz tőlük, és milyen a Krisztus tökéletessége, amire vágysz, hogy ők megkeressék bármi áron.

17
TÖKÉLETES KRISZTUSBAN

"A Krisztus köztetek van, a dicsőség reménysége: Akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk a Krisztus Jézusban; amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik." (Kolossé 1,27-29)

Tökéletes Krisztusban: ahogy kutatjuk az Ige tanítását a tökéletességről, itt van egy új Ige, amely felnyitja számunkra a reményt. Bizonyosságot ad nekünk arról, amit eddig a kötelességünknek láttunk. Összeköt mindent, amit láttunk Isten elhívásáról és kijelentéséről mindazzal, amit Krisztusról tudunk az Ő kegyelmében és erejében. Tökéletes Krisztusban: itt a nyitott kapu a tökéletes élethez. Akinek megadatik, hogy teljesen lássa, mit jelent, bőséges bejárást talál rajta keresztül a tökéletes keresztény élethez.

Van három szempont, amelyekből meg kell néznünk a Krisztusban való tökéletességünk igazságát. Az első a tökéletességünk Krisztusban, ahogy az el lett készítve számunkra Benne, aki a mi Fejünk. Mint második Ádám, Krisztus eljött, és új természetet alakított ki az Ő teste minden tagjának. Ez a természet az Ő saját élete, amely tökéletessé lett szenvedés és engedelmesség által. Mivel Ő így tökéletessé lett, Ő tökéletessé tette mindörökké azokat, akik megszentelődtek. Az Ő tökéletessége, az Ő tökéletes élete a miénk. És így nem csak jogilag, vagy nekünk tulajdonítás által, hanem valódi szellemi valóságként, a Vele való igazi és élő egyesülésünk erejénél fogva. Pál azt mondja ugyanebben a levélben: „Ti

Őbenne vagytok beteljesedve." Mindaz, aminek lennetek kell, már be van teljesedve, és így vagytok beteljesedve Őbenne: körülmetélve Benne, eltemetve Vele, feltámasztva Vele, megelevenítve Vele együtt. Krisztus minden tagja Benne van, beteljesedve Benne.

Azután ott van a mi tökéletességünk Krisztusban, amiben a Szent Szellem részesít minket, amikor egyesít minket Vele. Az élet, amely el van ültetve bennünk az újjászületéskor sok bűn és a test közé, tökéletes élet. Ahogy a magban benne van a teljes fa élete, úgy Isten bennünk lévő magja a Krisztus tökéletes élete. Benne van az erő a növekedéshez, hogy betöltse egész életünket, és gyümölcsöt teremjen a tökéletességre.

És ott van a tökéletességünk Krisztusban is, amit a Szent Szellem munkál bennünk. A hit engedelmességével alkalmazzuk, és nyilvánvalóvá lesz az életünkben és a magatartásunkban. Hittel meg kell ragadnunk az igazságot az előző két tekintetben és táplálkoznunk belőle. Ha odaszánjuk magunkat Istennek, hogy legyen az életünk tökéletes Mestere, és járja át teljesen a mindennapi életünket egyszerű cselekedeteinkben is; akkor a Krisztusban való tökéletesség minden pillanatban gyakorlati valóság és tapasztalat lesz. Mindaz, amit az Ige a tökéletes szívről, a tökéletes útról és arról tanít, hogy legyünk tökéletesek mint az Atya és tökéletesek mint a Mester, új jelentéssel és egy új élet világosságával fog ragyogni számunkra. Krisztus, az élő Krisztus a mi tökéletességünk. Ő Maga minden nap és minden órában él, hogy részesítsen minket benne. Jézus mérték nélküli szeretete és a végtelen élet ereje, amelyben az Ő élete működik, a mi elvárásunk mértékévé válnak. Az életben, melyet most testben élünk, mindennapos kötelességeivel az emberekkel és a pénzzel való kapcsolatunkban, a gondokkal és a kísértésekkel, bizonyítékot kell szolgáltatnunk, hogy a tökéletesség Krisztusban nem csupán egy elérhetetlen ábránd, hanem a mindenható Isten erejében egyszerű és szó szerinti igazság.

A három közül az utolsóval kapcsolatban használta Pál az Igénkben szereplő kifejezést. Azt mondja, hogy intvén minden embert és tanítván

minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő a Krisztus Jézusban. Az intés és a tanítás a mindennapi életre utal. Elvileg a keresztények tökéletesek voltak Krisztusban: gyakorlatban tökéletessé kellett válniuk. Az Evangélium szolgálatának célja a hívők között az volt, hogy minden embert tökéletesnek állítsanak elő Krisztus Jézusban; tanítsanak minden embert, hogyan öltözzék fel az Úr Jézust, hogy az Ő élete beborítsa őket, és az Ő élete bennük legyen.

Micsoda feladat! Milyen reménytelen feladat a szolgáló számára, ha a Gyülekezet állapotára néz! De milyen végtelenül reményteljes feladat, ha úgy végzi a munkáját, ahogy Pál tette, „amire," nem kevesebbre, minthogy minden embert tökéletesnek állítson elő Krisztusban: „amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik." A cél magas, de az erő Istené. A szolgáló teljes szívvel tűzze ki saját céljául azt, ami Pálé volt: hogy minden embert tökéletesnek állítson elő Krisztus Jézusban. Ebben számíthat arra az erőre, ami Pálé is volt: „az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik."

18
TÖKÉLETESEN AZ ISTEN MINDEN AKARATÁBAN

„Köszönt titeket Epafrás, ki közületek való, Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván értetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Isten minden akaratában.” (Kolossé 4,12)

Ebben a levélben néhány más levélhez hasonlóan előttünk áll a hívő élete, amit a mennyben él Krisztusban, és azután ahogy itt él a földön az emberekkel. A Szentírás tanítása igencsak szellemi és természetfeletti, de ugyanakkor igencsak emberi és gyakorlati is. Ez gyönyörűen megmutatkozik levelünknek két kifejezésében. Pál megmondta a Kolosséieknek, hogy miért dolgozott; most elmondja, hogy egy másik szolgáló, Epafrás, miért imádkozott értük. Pál azért tusakodott az értük való munkájában, hogy tökéletesek legyenek Krisztusban. Epafrás azért tusakodott imában, hogy tökéletesek legyenek az Isten minden akaratában.

Először előttük áll az, hogy „tökéletes Krisztus Jézusban.” Ez a gondolat annyira nem földi, hogy nem tudjuk megragadni a teljes jelentését. Felemel a Krisztusban és a mennyben való életbe. Azután itt van az, hogy „tökéletesen az Isten minden akaratában.” Ez az Ige lehoz minket a földre és a mindennapi életbe. Mindent Isten akaratának uralma alá helyez, és arra hív, hogy minden cselekedetünket és szándékunkat Isten akaratában éljük meg.

„Hogy megállhassatok tökéletesen... az Isten minden akaratában.” A teremtmény tökéletessége nem másból áll, minthogy az akarata egyezzen a Teremtő akaratával. Isten akarata az isteni tökéletesség kifejeződése. A

természet szépsége és dicsősége abban áll, hogy Isten akaratának a kifejeződése. Az angyalok dolga és boldogsága a mennyben Isten akaratának cselekvésében van. Az Isten Fia úgy jutott tökéletességre, hogy megtanulta az engedelmességet, ahogy odaadta Magát az Isten akaratára. Az Ő megváltásának csak egy célja van, hogy az embert eljuttassa a nyugalom és boldogság egyetlen helyére – az Isten akaratába. Epafrás imája megmutatja, hogy ő valóban belépett Mesterének a szellemébe. Imádkozik az embereiért, hogy megállhassanak az Isten minden akaratában. Az életükben semmi ne legyen kivétel ez alól, amiben nincsenek Isten akaratában. És még egyszer, tökéletes Isten minden akaratában; minden pillanatban tökéletes szívvel járjanak, tökéletes módon. Tökéletesen Isten minden akaratában, ez volt az ő gondolata, amelyet kérnie kellett, és meg megtalálható volt az imájában.

Pál azért imádkozott, hogy a Kolossébeliek beteljenek „Isten akaratának megismerésével minden szellemi bölcsességben és értelemben." Istennek ez a két szolgája egyet akart, hogy a fiatal megtértek emlékezzenek, az Istenről való ismeretük nagyon hiányos. Imádkozniuk kell isteni tanításért, hogy megismerjék az Ő akaratát, és egyetlen céljuk legyen: tökéletesen megállni abban a teljes akaratban.

Mindenki, aki a tökéletességre törekszik, mindenki, aki egyetért Pállal, tanulja meg jól a leckét. A Szent Szellem által megpecsételt odaszánásban, a teljes szívű cél tudatában, és Isten tökéletes szívvel történő szolgálatában a hívőt gyakran éri kísértés, hogy elfelejtse, mennyi minden lehet, amiben még nem látja Isten akaratát. Lehetnek még súlyos hiányok a jellemében, komoly hiányosságok a viselkedésében a tökéletes szeretet törvényéhez képest, amelyeket mások észrevehetnek.

A tudat, hogy annak a teljes világosságában cselekszünk, amiről tudjuk, hogy helyes, nagyon boldogító, és a tökéletes szív egyik jele. De amellett mindig emlékezni kell arra is, hogy milyen sok lehet még, ami nincs kijelentve számunkra. Az Isten akaratával kapcsolatos tudatlanságnak ez az érzése, a meggyőződés, hogy még sok van bennünk, aminek változnia,

megszentelődnie és tökéletesednie kell, nagyon alázatossá és szelíddé tesz minket, az imádkozásban pedig éberséget és reményt ad. Távolról sem zavarja azt a tudatot, hogy tökéletes szívvel szolgáljuk Istent, de új erőt ad, miközben táplálja azt az alázatosságot, ami a tökéletesség legnagyobb szépsége. Enélkül az egyenességre való hivatkozás felszínessé és veszélyessé válik, a tökéletességről szóló tanítás pedig botránykővé és tőrré lesz.

Tökéletes az Isten minden akaratában. Legyen ez szüntelen célunk és imánk. Eressze mélyre gyökereit az alázatosságban, ami abból a meggyőződésből származik, hogy még sok kinyilatkoztatásra van szükségünk. Erősítsen a tudat, hogy odaadtuk magunkat, hogy teljes szívvel szolgáljuk Őt. Legyünk boldogok abban a célunkban, hogy nem elégszünk meg kevesebbel, minthogy tökéletesen megálljunk Isten minden akaratában. Örvendezzünk abban a bizodalomban, ami Isten akarata azok számára, akik tökéletesek előtte Krisztus Jézusban: kérjük hittel a teljes áldást. Isten ki fogja nyilatkoztatni, hogy a tökéletesség Krisztus Jézusban és a tökéletesség Isten minden akaratában az Ő gondolataiban ugyanaz, és a mi tapasztalatunkban is az lehet.

Pál „szüntelenül” imádkozott a Kolossébeliekért, hogy beteljesedjenek Isten akaratának megismerésével. Epafrás mindenkor tusakodott értük imádságaiban, hogy tökéletesen megálljanak Isten minden akaratában. Imával, az imában való szüntelen tusakodással kell keresni ezt a kegyelmet a Gyülekezet számára. A trón előtt, Isten jelenlétében kell a tökéletes életet megtalálni és élni. Isten hatalmas megelevenítő erejének működésére várni kell, és el kell fogadni imában. A hívők ezáltal állhatnak meg tökéletesen Isten minden akaratában. Isten adja nekünk a kegyelmet, hogy keressük és így megtaláljuk.

19
KRISZTUS SZENVEDÉS ÁLTAL LETT TÖKÉLETESSÉ

„Illendő volt, hogy üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsidók 2,10)
„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.” (Zsidók 5,8-9)
„A törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örökre tökéletes Fiút.” (Zsidók 7,28)

Van itt három igeszakaszunk, amelyek arra tanítanak, hogy Jézus Krisztusnak, bár az Isten Fia volt, tökéletessé kellett lennie. Az első elmondja, hogy Ő volt a mi üdvösségünk fejedelme, tökéletessé lett, Isten tett Őt tökéletessé, és azzá kellett lennie. Illendő volt Istentől, hogy megtegye, és ezt a munkát szenvedés által végezte el. A második elmondja, milyen volt a szenvedés ereje a tökéletesítésben, hogy azáltal tanult meg engedelmeskedni az Isten akaratának, és hogy így tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik engedelmeskednek Neki. A harmadik azt mondja, hogy örökre tökéletessé tett Fiúként főpapnak lett elrendelve a mennyekben.

Ezek a szavak megnyitják előttünk a keresztény tökéletesség legbensőbb titkát. A kereszténynek nincs más tökéletessége, mint Krisztus tökéletessége. Minél mélyebben lát bele Urának jellemébe, aki tökéletes lett az Isten

akaratával való tökéletes egységre jutva szenvedés és engedelmesség által, annál jobban megérti, hogy az a megváltás, amit Krisztus elhozott, valójában miben áll, és milyen út vezet ahhoz, hogy teljesen élvezzük.

Krisztusban nem volt semmi bűnös hiba vagy hiányosság. Születésétől fogva Ő volt a tökéletes. És mégis tökéletessé kellett lennie. Volt valami az Ő emberi természetében, aminek növekednie kellett, erősödnie és épülnie, és ami csak így lehetett tökéletessé. Haladnia kellett, ahogy lépésről lépésre megnyílt előtte az Isten akarata, és a kísértés és szenvedés közepette megtanulta mindenáron csak ezt az akaratot cselekedni. Ez a Krisztus a mi Fejedelmünk és Előfutárunk, a mi Főpapunk és Megváltónk.

És ez a tökéletessége lett kinyilatkoztatva számunkra, ahogy Ő tökéletessé lett az Isten akaratának való engedelmesség által, hogy teljesen megtudjuk, milyen az a megváltás, amelyben Ő részesít minket.

Megtanuljuk Őt tekinteni a példaképünknek. Hozzá hasonlóan ezt mondjuk: „Azért jöttem, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak az akaratát, Aki elküldött engem.” Elfogadjuk Isten akaratát, mint az egyetlent, amiért és amiben élnünk kell. Minden körülmény és megpróbáltatás közepette meglátjuk Isten akaratát, és meghajlunk előtte. Minden gondviselésszerű eseményt, a mindennapi élet minden egyszerű kötelességét Isten akaratának tekintjük. Imádkozunk, hogy beteljesedjünk az Ő akaratának ismeretével, hogy beléphessünk a teljességébe, hogy teljesen megálljunk az Isten minden akaratában. Akár szenvedünk, akár engedelmeskedünk Isten akaratának, igyekszünk tökéletessé lenni, amilyen a Mester volt.

Krisztust nem csak a példaképünknek és törvényünknek tekintjük a tökéletesség útján, hanem ígéretnek és biztosítéknak is arra, amivé leszünk. Mindaz, ami Krisztus volt, és amit tett mint Helyettesítőnk, Képviselőnk, Fejünk és Üdvözítőnk, értünk van. Ő mindent a végtelen élet erejében cselekszik. Ez a tökéletesség az Ő életének, az életmódjának a tökéletessége. Ez az élet, az Ő élete, amely tökéletessé lett engedelmességben, most a

miénk. Ő a saját Szellemét adja nekünk, hogy munkálkodjon bennünk. Ő a szőlőtő, mi vagyunk a szőlővesszők. Ugyanazt az indulatot és beállítottságot, ami Benne volt, amikor a földön járt, most közli velünk.

Sőt, a mennyben lévő Krisztus nem csak az Ő Szelleméből részesít minket valamennyire, hanem Ő Maga jön, hogy a szívünkben lakjon; az a Krisztus, aki tökéletessé lett, megtanulván az engedelmességet. Ő ilyen jellemmel uralkodik a mennyben. Ő engedelmes lett halálig, ezért Isten felmagasztalta Őt. Ő ilyen jellemmel lakik és uralkodik a szívben. Az igazi jellem, a földön élt Krisztus lényeges tulajdonsága, amelyet bennünk is fenntart, ez: tökéletes akarat Istennel, és készség bármilyen áron, hogy tökéletessé legyen az Ő minden akaratában. Ő ebben a jellemben részesíti az Övéit: a tökéletességben, amely tökéletessé lett az engedelmesség megtanulása által. Krisztusban tökéletesként, Isten iránt tökéletes szívvel, és törekedvén a tökéletességre, éljünk Isten akaratában. Egyetlen vágyunk legyen olyannak lenni, amilyen Ő volt, Isten akaratát cselekedni, hogy tökéletesen megálljunk Isten minden akaratában.

20
TÖREKEDJÜNK TÖKÉLETESSÉGRE

„A tökéleteseknek pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre. Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre.” (Zsidók 5,14. 6,1)

A szerző azért kritizálta a Hébereket, mert restek voltak a hallásra; mert nem haladtak a keresztény életben; mert kis gyermekek voltak, akiknek tejre volt szükségük. Nem bírták el a szilárd ételt, a mélyebb és szellemibb tanítást a mennyei életről, amelybe Krisztus belépett, és amelybe beengedi azokat, akik készek rá. Az ilyeneket szerzőnk tökéletesnek hívja, érett vagy teljesen felnőtt férfiaknak az Isten házában.

Az érettség vagy teljes felnőttség gondolatát nem szabad összekapcsolnunk az idővel. A keresztény életben nem úgy van, mint a természetben: egy három éves kereszténytyt az érettek vagy tökéletesek közé számíthatunk, míg egy húsz éve hívő lehet még csak csecsemő, járatlan az igazság beszédében. És nem szabad összekapcsolnunk az intellektus erejével vagy az ítélet érettségével sem. Ezek esetleg megtalálhatók szellemi belátás nélkül is, vagy anélkül, hogy az illető vágyna a jellemben és az Istennel való közösségben elérhető legnagyobb elérhető tökéletességre, amelyről az író beszél.

Azt mondja, a tökéletesek ismertetőjele ez: „akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.” A szentség utáni vágy, a kifinomult lelkiismeret, amely mindenek fölött vágyik

a jó és gonosz közötti különbségtételre, a szív, amely igyekszik csak és mindig teljesen tudni és cselekedni az Isten akaratát, ez jelzi a tökéletest. Az ember, aki odaszánta a szívét, hogy szent legyen, és törekszik a legnagyobb erkölcsi és szellemi tökéletességre, gyakorolja az érzékeit, hogy mindenben különbséget tegyen a jó és gonosz között, ő számít tökéletes embernek.

A levél a keresztény élet két szakaszáról beszél. Felszólítja a hébereket, hogy ne legyenek többé csecsemők, ne maradjanak elégedettek az első elvekkel, a Krisztus tanításának kezdetleges beszédeivel. Az intés: „törekedjünk tökéletességre," arra hívja őket, hogy tanulják meg, Jézus pap az örök élet erejében, aki teljesen tud üdvözíteni. Ő egy jobb szövetség közbenjárója, aki jobb életre emel fel minket törvényét a szívünkbe írva. A szentek szentje megnyílt számunkra, hogy belépjünk, és ott szolgáljuk az élő Istent.

„Törekedjünk tökéletességre." Ez a mérföldkő mindenki számára arra a mennyei életre mutat, amelyet itt a földön élhetünk, amelyre elvezet minket Jézus mennyei főpapunkként való teljes ismerete.

„Törekedjünk tökéletességre." Nem itt szerepel először ebben a levélben. Már olvastunk arról, hogy Isten tökéletessé tette Jézust szenvedések által. A tökéletesség tökéletes egység Isten akaratával, a boldog szelídség és alávetettség Isten akaratának, amelyet az Atya elvégzett Krisztusban az Ő szenvedése által. Azt olvassuk, hogy Krisztus megtanulta az engedelmességet, és így tökéletességre jutott. Ez az igazi érettség vagy tökéletesség, az igazi bölcsesség a tökéletesek között: Isten akaratának ismerete és cselekvése.

Olvasunk a tökéleteseknek való kemény eledelről, akiknek gyakorlás által gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre. A tökéletesség itt is, mint Krisztusnál, a beállítottság, a jellem, amely úgy alakul, hogy az ember az Isten akaratával való megegyezést, az Istennel az Ő szentségében való közösséget élete egyetlen céljává teszi, amelyért minden mást, még magát az életet is, fel kell áldozni.

Erre vezet minket Jézus, a mi főpapunk, és a levél további tanítása. Isten titkainak, a legnagyobb szellemi igazságnak az ismerete nem lehet hasznunkra, mert nincs elegendő belső befogadóképességünk, csak akkor, ha a legbensőbb életünket átadtuk, hogy elfogadjuk sajátunknak azt a tökéletességet, amellyel Jézus tökéletessé lett. Amikor ez a beállítottságunk megvan, akkor a Szent Szellem kinyilatkoztatja nekünk, hogyan tette Krisztus örökre tökéletessé a megszentelteket az örök élet erejében. Ő elkészített egy életet, egy beállítottságot, amellyel felöltözteti őket. És akkor megértjük, hogy a „törekedjünk tökéletességre" azt jelenti: törekedjünk megismerni Krisztust tökéletesen, hogy teljesen az Ő mennyei életét éljük, amelyet Ő tökéletessé tett; kövessük teljesen az Ő földi életét és az utat, amelyen Ő elérte a tökéletességet. A Krisztussal való egység a mennyben a Krisztushoz való hasonlóságot fogja jelenteni a földön az Ő bárányhoz illő szelídségében és alázatosságában, amelyben szenvedett fiúi engedelmességben, amely által bement a dicsőségbe.

Testvéreim, elhagyván az első elveket, törekedjünk tökéletességre.

21
NINCS TÖKÉLETESSÉG A TÖRVÉNY ÁLTAL

„Ha tehát a lévitai papság által volna a tökéletesség, mert a
nép ez alatt nyerte a törvényt: mi szükség tovább is
mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje
szerint?... Aki nem testi parancsolat törvénye szerint, hanem
enyészhetetlen élet ereje szerint lett... Mert az előbbi
parancsolat eltöröltetik, mivel erőtelen és haszontalan,
minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet.”
(Zsidók 7,11-19)
„...áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem
képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt.”
(Zsidók 9,9)
„Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga
a dolgok képe van meg... sohasem képes tökéletességre
juttatni az odajárulókat” (Zsidók 10,1)
„Hogy nélkülünk tökéletességre ne jussanak.” (Zsidók 11,40)

Az Újszövetség levelei között nincs még egy, amelyben olyan gyakran szerepel a „tökéletes” szó, mint a Zsidókhoz írt levélben. Nincs még egy, ami jobban segítene meglátni, mi a keresztény tökéletesség és az eléréséhez vezető út. A szót háromszor használja az Úr Jézusra és arra, hogy Ő Maga tökéletessé lett. Kétszer a mi egyéni tökéletességünkre. Ötször arra a tökéletességre, amelynek a törvény az árnyéka volt, de amely nem volt lehetséges, mielőtt Jézus eljött. Háromszor Krisztus munkájára, amely tökéletessé tesz minket, és egyszer Isten munkájára, amely tökéletessé tesz

minket. Mind az öt eset ad nekünk témát a gondolkodásra. Az első kettőről már beszéltünk.

A fenti versek gondos tanulmányozásából meglátjuk, a szerző nagyon fontosnak tartotta, hogy világossá tegye: a törvény senkit és semmit nem tud tökéletessé tenni. Ezt hangsúlyoznia kellett, mert a törvény szoros kapcsolatban állt az igazi tökéletességgel, mivel megígérte azt, és felkészített rá; valamint azért is, mert az emberi szív természetes módon hajlamos arra, hogy a törvény által keresse a tökéletességet. Erre a tanításra nem csak a hébereknek volt nagy szükségük. Napjainkban a keresztények között is a legnagyobb akadálya annak, hogy elfogadják és keressék a tökéletességet, amelyet az evangélium felajánl az, hogy a törvényt teszik alapjául. Mivel a törvényt képtelenek vagyunk betölteni, ezt mentségként használják arra, hogy ne érjék el és ne is keressék a tökéletességet. Soha nem értették meg, hogy a törvény csak előkészület valami jobbra; és hogy amikor eljön az, ami tökéletes, akkor a rész szerint való eltöröltetik.

A törvény követel. A törvény erőfeszítést igényel. A törvény jelentése az én. Az éntől a legtöbbet kívánja. De semmit nem tesz tökéletessé, sem a lelkiismeretet, sem az imádót. Krisztus azért jött, hogy ezt elhozza. Azt a tökéletességet, amit a törvény nem adhatott meg, Ő megadja. A levél elmondja nekünk, hogy Ő nem olyan pap lett, mint Áron, olyan törvény szerint, amely testi parancsolatokkal szolgál, amelyek semmivé lettek, mivel haszontalanok voltak, hanem örök élet ereje szerint. Amit Krisztus papként cselekedett és cselekszik, azt mind egy belső születés, egy új élet, az örök élet erejében teszi. Ami megszületett bennem, ami szellem és élet bennem, annak megvan a saját ereje a növekedésre és a cselekvésre. Krisztus tökéletessé lett szenvedés és engedelmesség által. Ő tökéletessé tett minket az áldozat által, amely által Ő tökéletessé lett; és Ő ezt a tökéletességet teljesen az örök élet erejében közli velünk. Ez életerőként működik bennünk; semmilyen más módon nem válhatnánk a részeseivé.

A tökéletesség nem a törvény által van; figyeljünk erre az áldott leckére. Fogadjuk el a figyelmeztetést. A törvény olyan szoros kapcsolatban állt a tökéletességgel, olyan sokáig volt a képviselője és előfutára, hogy nehezen látjuk meg: a törvény semmit nem tesz tökéletessé. Fogadjuk el a bátorítást: amit a törvény nem tudott megtenni, azt Isten, elküldvén az Ő Fiát, megtette. Az örökre tökéletessé tett Fiú örökre tökéletessé tett minket. Jézusban van a mi tökéletességünk. A Vele való élő egységben, amikor Ő bennünk van, nem csak magként vagy kis gyermekként, hanem bennünk formálódva, bennünk lakva, akkor megtudjuk, mennyire képes Ő tökéletessé tenni minket. A hit vezet minket a tökéletesség útján. A hit az, ami látja, ami elfogadja, ami Jézusban, a Tökéletesben él, amely eljuttat minket arra a tökéletességre, amelyet Isten akar számunkra.

22
KRISZTUS TÖKÉLETESSÉ TETT MINKET

„Krisztus pedig... a nagyobb és tökéletesebb... sátoron
keresztül... ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe.”
(Zsidók 9,11-12)
„Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a
megszenteltteket.” (Zsidók 10,14)

Krisztus munkájának, ahogy azt a Zsidókhoz írt levél elénk tárja, két része van. A világi szentéllyel ellentétben Ő az igazi sátor szolgálója. A szentek szentje most nyitva áll előttünk: Krisztus megnyitotta az utat egy tökéletesebb sátoron keresztül Isten jelenlétébe. Ő elkészítette és megnyitotta számunkra az Istennel való tökéletes közösség helyét. Hozzá mehetünk hívő élettel, ami olyan életet jelent, amely telve van a Krisztussal való egységgel Isten közvetlen jelenlétében.

Az imádás helyének és az imádónak összhangban kell lenniük. Ahogyan Ő elkészítette a tökéletes szentélyt, a szentek szentjét számunkra, úgy minket is elkészített ahhoz. „Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltteket.” A szentély számára a megszenteltteket; a szentek szentje számára a szent papságot; a tökéletes sátor számára a tökéletessé tett imádót.

„Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltteket.” A tökéletessé tett itt nem jelenthet mást, mint az előző három helyen, ahol korábban Vele kapcsolatban használták (Zsidók 2,10. 5,9. 7,28). Ezek mind az igazi értékre mutatnak, az Ő áldozatának legbensőbb természetére. Ő tökéletessé lett értünk, hogy tökéletessé tehessen minket ugyanazzal a tökéletességgel, amellyel Isten tökéletessé tette Őt. Mi ez a tökéletesség,

amellyel Isten tökéletessé tette Őt szenvedés által, amelyben Ő tökéletessé lett engedelmesség által, amelyben mint örökké tökéletessé lett Fiú, a főpapunkká lett?

A választ Krisztus megváltó munkájának a céljában találjuk. A teremtett ember tökéletessége abban állt, hogy volt akarata, hatalmában volt azt akarni, amit Isten akart, és így belső egységre léphetett az isteni élettel, szentséggel és dicsőséggel. A bukása az Isten akaratától való elfordulás volt, hogy az én akaratát cselekedje. És így az én és a saját akarat a bűn forrása és átka lett.

Krisztus munkája az, hogy visszavigye az embert az Isten akaratába, amelyben egyedül van élet és boldogság. Ezért tetszett Istennek, helyes és szükséges volt, hogy Ő legyen az üdvösségünk Vezetője, hogy Isten szenvedések által tegye Őt tökéletessé. A saját személyében kellett legyőznie a bűnt, hogy felépítsen és tökéletessé tegyen egy valódi emberi életet, feláldozva mindent, amit az emberek drágának tartanak, készen arra, hogy még magát az életet is feladja az Isten akaratának való alávetettségben. Így bebizonyította, hogy az ember szellemének tápláléka, élete, az Isten akaratának cselekvése.

Ez volt a tökéletesség, amellyel Krisztus tökéletessé lett mint a Főpapunk, aki visszavisz minket Istenhez. Ez volt az Ő áldozatának jelentősége és értelme, az „egyetlen áldozaté," amellyel „örökre tökéletesekké tette a megszentelteket." Ugyanabban az áldozatban, amelyben Ő tökéletessé lett, minket is tökéletessé tett. Mint második Ádám, a saját tökéletességének részesévé tett minket. Ahogy Ádám a halálában örökre megrontott minket és a természetünket, úgy Krisztus az Ő halálában, amelyben Ő Maga tökéletessé lett, örökre tökéletessé tett minket és a természetünket. Új, tökéletes természetet, új életet teremtett számunkra. Vele meghaltunk a bűnnek; Őbenne Istennek élünk.

És hogyan válunk ennek a tökéletességnek a részeseivé, amellyel Krisztus tökéletessé tett minket? Először is az egész lelkiismeret tökéletessé

lesz úgy, hogy nincs többé bűntudatunk, és bátran belépünk a Szentek szentjébe, Isten jelenlétébe. A tökéletes megváltás tudata birtokba veszi és betölti a lelket. És azután, ahogy megmaradunk ebben, Isten Maga tökéletessé tesz minket minden jóban, hogy az Ő akaratát cselekedjük, azt munkálván bennünk, ami kedves előtte, Jézus Krisztus által. Krisztus, a Főpap által, az örök élet erejében állandó folyam árad ránk a magasságból, a mennyei élet ereje. Azért, hogy napról napra tökéletesnek mutatkozzunk Krisztus Jézusban.

A lélek, amely az isteni tökéletességben akar lakni, amelyről a levél szól; amely megmarad a közösségben Vele, Aki mély emberi valóságban tökéletessé lett szenvedés és engedelmesség által; aki hitben odafordul ahhoz, Aki tökéletessé tett minket, és most a tökéletességünket Önmagában tartja, hogy bennünk levő életként adja nekünk napról napra, hogy gyakorlatunk legyen abban, hogy az Ő nyomában járunk; biztosan számíthat rá, hogy Ő Maga elvezeti a megígért örökségbe.

23
ISTEN TEGYEN TÖKÉLETESSÉ TITEKET MINDEN JÓRA

„A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, tegyen tökéletesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván bennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”
(Zsidók 13,20-21)

Ez a két vers az egész levél összefoglalása ima formában. A kettő közül az elsőben van a lényege annak, amit az első, vagy tanító félben ad tudtunkra: mit tett értünk Isten a megváltásban Jézus Krisztusban. A két versből a másodikban van egy kijelentés és egy ígéret arról, amit a megváltó Isten tenni fog értünk. Látjuk, Isten egyetlen célja és vágya az, hogy tökéletessé tegyen minket. Korábban már mondtuk, hogy a „tökéletes” szó itt magában foglalja minden rossznak az eltávolítását, és mindannak a pótlását, ami hiányzik. Isten arra vár, hogy ezt megtegye bennünk. „Isten… tegyen tökéletessé titeket minden jóra.”

Nagy hitre van szükségünk, hogy elkérjük ezt az ígéretet. Azért, hogy a hitünk teljes és erős legyen, emlékeztet minket arra, mit tett értünk Isten. Ez a biztosíték arra, amit még tenni fog bennünk. Nézzünk Rá, mint a békesség Istenére, aki békességet szerzett a bűn teljes eltávolításával, aki most békességet hirdet, aki tökéletes békét ad. Nézzünk Jézus Krisztusra, a juhok nagy Pásztorára, Főpapunkra és Királyunkra, aki szeret gondoskodni rólunk és megőrizni minket. Emlékezzünk az örök szövetség vérére, amelynek az

erejében Isten feltámasztotta Őt, és Ő belépett a mennybe. Ez a vér Isten biztosítéka, hogy a szövetség az ígéreteivel be fog teljesülni a szívünkben. Gondoljunk arra, hogy Isten visszahozta Őt a halálból, hogy a hitünk és a reményünk Istenben legyen. Az erő, amely feltámasztotta Jézust a halálból, most bennünk dolgozik. Igen, nézzünk rá, imádjuk és magasztaljuk a békesség Istenét, aki mindent megtett, aki feltámasztotta Krisztust a szövetség vére által, hogy mi megismerjük Őt és bízzunk Benne.

És higgyünk az üzenetnek, amely azt mondja nekünk, hogy a békesség Istene tökéletessé fog tenni minket minden jóra. Az Isten, aki tökéletessé tette Krisztust, tökéletessé fog tenni téged is. Az Isten, aki ilyen tökéletes üdvösséget szerzett nekünk, tökéletessé fogja tenni bennünk azt. Minél többet szemléljük Őt, aki ilyen csodálatos dolgokat tett értünk, annál jobban fogunk bízni Benne, hogy ezt a csodálatos dolgot megteszi bennünk. Megígéri, hogy megteszi bennünk, tökéletessé tesz minket minden jóra. Amit Isten megtett Krisztusban, az annak a mértéke, amit meg fog tenni bennünk, hogy tökéletessé tegyen minket. Ugyanaz a mindenható erő, amely Krisztusban dolgozott, hogy tökéletessé tegye Őt, a mi hitünkre vár. Bízzunk benne, hogy napról napra dolgozik bennünk, hogy tökéletessé tegyen minket Isten akaratának cselekvésében. Részünkről az odaszánás, hogy tökéletessé legyünk, annak a képességnek a mértéke lesz, hogy átéljük, amit Isten megtett Krisztusban.

És most halljátok meg, mi ez a tökéletesség, amelyet Isten megígért, hogy kimunkál bennünk. Ez valóban isteni, olyan isteni, mint a megváltás munkája. A békesség Istene, aki visszahozta Krisztust a halálból, tökéletessé tesz téged. Ezt igen gyakorlatiasan teszi: minden jóra, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Ez igazán emberi és személyes: Isten tökéletessé tesz minket, hogy mi az Ő akaratát cselekedjük. Ez belső: Isten azt munkálja bennünk, ami kedves Őelőtte. És ez a legnagyobb boldogság: Ő nekünk adja a tudatot, hogy az életünk kedves előtte, mert ez az Ő saját munkája. Ő azt cselekszi bennünk, ami kedves Őelőtte.

Isten tegyen tökéletessé titeket, hogy cselekedjétek az Ő akaratát. Ez az egész levél következtetése. „Cselekedjétek az Ő akaratát.” Ez az angyalok boldogsága a mennyben. Ezért lett emberré a Fiú. Ezért lett tökéletessé. Ebben – az Ő akaratában, amely akarat szerint, ahogy Ő cselekedett, szenteltettünk meg. Azért, hogy cselekedjük az Ő akaratát, Isten tökéletessé tesz minket. Ez az Isten cselekszi bennünk azt, ami kedves Őelőtte.

Hívő testvérem, legyen Isten célja a te célod is. Mondd Istennek, hogy vágysz erre mindenek felett. Add oda erre önmagadat egészen, teljesen, abszolút, és mondd a Fiúval: „Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat, Ó Istenem.” Ez belátást ad neked abba, mit jelet a drága ígéret: „Isten tegyen tökéletesekké titeket, hogy cselekedjétek az Ő akaratát.” Ez Istenre szegezi a szívedet az igazság csodálatos világosságában: Aki tökéletessé tette Krisztust, engem is tökéletessé tesz. Ez bizodalmat ad neked, a hit teljességében, hogy Istent a te Istenednek tekintsd, az Istennek, aki tökéletessé tesz minden jóra.

Isten talán azonnal teszi tökéletessé a hívőt, amikor helyreállítja őt, jó állapotba, hogy képes legyen cselekedni az Ő akaratát. Egy értékes szerkezet talán nem működik. A tulajdonosa hiába fáradozott hosszú időn át, hogy megjavítsa. Ekkor eljön a készítője: ő egy pillanat alatt meglátja és eltávolítja az akadályt. Így a lélek is, aki éveken át fárasztotta magát igyekezetében, hogy Isten akaratát cselekedje, gyakran egy pillanat alatt megszabadulhat valamilyen félreértésből Isten elvárásai vagy ígéretei felől, és úgy találja magát, hogy helyre van állítva, tökéletessé téve minden jóra. És ami megtörtént egy pillanat alatt, az a folyamatos élet titka lesz, és a hit minden nap kijelenti, hogy az Isten, aki tökéletessé tesz, megteszi azt, ami kedves Őelőtte.

Igen, a lélek, amely meri azt mondani Istennek, hogy odaszánja magát mindenben, hogy az Ő akaratát cselekedje; és az üresség és tehetetlenség érzéséből fakadó minden alázatossággal megmarad egyszerű bizalomban, meg fog erősödni, és teljes mértékben ki fogja használni az élményt, amelyet

Isten felajánlott ebben a drága Igében: „A békesség Istene tegyen tökéletesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván bennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által.”

És új jelentéssel, teljes örömmel fogja énekelni az imádás dalát: „Neki legyen dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”

24
A KITARTÁSBAN LESZÜNK TÖKÉLETES EMBERRÉ

„A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.”
(Jakab 1:4)

A tökéletesség egy mag. Az újjászületéskor kapott élet tökéletes élet. Tudatlanság és hitetlenség által a lélek talán soha nem jut túl azon, hogy élete van, és tudatlanságban maradhat a benne lévő csodálatos, tökéletes élet felől.

A tökéletesség egy mag. Boldog óra az, amelyen a lélek ráébred erre, és tökéletes szívvel odaszánja magát, hogy alkalmazzon mindent, amit Isten adott. A tökéletes szív tökéletessége, a szív, amely teljesen oda lett szánva, hogy keresse Istent minden erejével, szintén mag, végtelen erővel a növekedésre.

A tökéletesség növekedés. Ahogy a keresztény tudatára ébred, hogy mit kér és ad Isten, és megmarad a teljes szívű alávetettségben, egyre jobban érzi, hogy szüksége van isteni életre és erőre. Ebben bízik, amíg a kegyelem minden ígérete összeáll a bizonyosságban: A minden kegyelem Istene tökéletessé tesz titeket. Ez a hit, amely a korábbi növekedés gyümölcse, a további növekedés új magja lesz. A tökéletesség valami érettebb és zamatosabb lesz. Annak a jelenléte, Aki tökéletessé tesz, folyamatosan megnyugszik a szellemen, és az egész jellem hordozza a mennyel és a láthatatlannal való közösség lenyomatát. A lélek utat készít Istennek, és időt ad Neki, hogy végezze a munkáját. A békesség Istene minden jóra

tökéletessé tesz, és teljes tulajdonjogot kap. A lélek megnyugszik Isten nyugalmában.

Ez a munka nem egy napig tart. A tökéletesség növekedés. „Állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet." Az ember időben élő teremtmény, és az fejlődés törvénye alatt van. A menny királyságában úgy van, ahogy a természetben, a magtól a szárig, azután a kalászig, majd a teljes búzáig a kalászban. Időnként nincs semmi, ami titokzatosabbnak tűnne a hívő számára, mint Isten lassúsága. Olyan, mintha az imáinkat nem hallgatná meg, mintha az ígéretei nem teljesednének be, mintha a hitünk hiábavaló lenne. Mindeközben pedig Isten teljes sebességgel végzi a munkáját. Ő bosszút áll a választottaiért hamar, még ha hosszútűrő is irántuk.

„A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen." Gyakran türelmetlenek vagyunk önmagunkkal szemben. Nem elégszünk meg avval, hogy Istenre bízzuk a munkája végzését. Így akadályozzuk Őt, amikor siettetni akarjuk az Ő munkáját. Türelmetlenek vagyunk Istennel. Ahelyett, hogy felnéznénk Rá és bíznánk Benne, a békesség Istenében, Aki tökéletessé tesz minket, nyugtalankodunk, amiért nem látjuk azt, amit kigondoltunk magunknak. „Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt." Ez a hit törvénye, nem csak a jólét idején, hanem különösen a tökéletesség útján. A hit a keresztény élet törvénye olyan mértékben, amelyet nagyon kevesen értenek meg. Ha a bizonyosságunk a láthatatlan erőn nyugszik, amely megvalósítja szent célját, soha nem fogunk csalatkozni. Ahogy egy idős szentről mondták: „Ő biztos volt benne, hogy bármilyen sokáig is kell egy léleknek a megaláztatás útján járnia, önmaga kiüresítésével; végül mindazok, akik hűségesek voltak, egy napon egész benső lényük túlcsordulóan betelik a Szent jelenlétével."

„A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen." Ez a parancs. Akik engedelmeskednek neki, azoknak a felajánlott lehetőség biztos: „hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül." Fel vannak halmozva a szavak, hogy értékeljük, milyen legyen a hívő célja és elvárása.

Tökéletes, valami ami be van fejezve, ami megfelel a céljának; teljes, amiben minden rész a helyén van; és semmit sem nélkülöz, mindaz, amit az Atya elvár: ilyen a keresztény jellem, ahogy azt Isten Szelleme elénk tárja. Van egy tökéletesség, amelyet a kereszténynek a kötelességének és az életének kell tekintenie. Ahol a kitartásban tökéletes cselekedet van, az megtermi azt, amire a földműves vágyik, a tökéletességre való gyümölcsöt. Isten munkája az emberben az ember. Ha Isten tanításának a kitartás által tökéletes munkája van benned, akkor tökéletes vagy.

De ahol tökéletes gyümölcsöt akarunk, ott először tökéletes magnak kell lennie. És ez a mag a tökéletes szív. Enélkül honnan lehetne a kitartásban tökéletes cselekedet? Evvel minden próbát, minden nehézséget, sőt minden kudarcot is elfogadunk Isten kiképző iskolájában, és bízunk Istenben, aki hűséges, aki tökéletessé teszi az Ő saját munkáját. Legyen először tökéletes a szív – ez tökéletes kitartáshoz fog vezetni, az pedig a teljesen tökéletessé tett emberhez.

Maga Jézus Krisztus sem egy nap alatt lett tökéletessé. Idő kellett hozzá. Benne a kitartásban tökéletes cselekedet lett. Az igaz hit elismeri, hogy szükség van időre, és megnyugszik Istenben. És az idő számunkra napokat és éveket jelent. Tanuljuk meg minden nap megújítani a szándékunkat: „Ezen a napon Istennek akarok élni olyan tökéletesen, ahogy az Ő kegyelme képessé tesz arra. Ezen a napon kitartó reménnyel akarok bízni a minden kegyelem Istenében, aki Maga tesz tökéletessé engem. Ezen a napon tökéletes és ép akarok lenni, minden fogyatkozás nélkül.” Ha napról napra megújítod ezt a szándékodat, hittel Krisztusban, aki tökéletessé tett minket, és Istenben, aki tökéletessé tesz minket, a kitartásban tökéletes cselekedet lesz. És mi tökéletesek és épek leszünk, minden fogyatkozás nélkül.

25
A TÖKÉLETES NYELV JELZI A TÖKÉLETES EMBERT

„Mert mindnyájan sokképpen botlunk. Ha valaki beszédben nem botlik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (Jakab 3,2.)

Nincs tökéletesség a művészetben vagy a tudományban anélkül, hogy figyelnénk a kicsi dolgokra. A géniusz egyik legigazibb jele az erő arra, hogy a legnagyobb eszmény jelenlétében is oda tud figyelni még a legkisebb részletekre is. Egyetlen lánc sem erősebb a leggyengébb láncszeménél. A keresztény jellemének leggyengébb pontja a tökéletességhez való közelségének a mértéke. A mindennapi élet kis dolgaiban érjük el és bizonyítjuk a tökéletességet.

A nyelv kicsiny tag. A nyelv szava, óh! olyan kis dolog sokak szemében. És mégis, nem más mondja, mint a mi áldott Urunk: „a beszédeidből ismertetel igaznak.” Amikor az ember Fia eljön az Ő Atyja dicsőségében, hogy megfizessen minden embernek a cselekedetei szerint, minden szót számításba fog venni. Isten nagy napjának fényében, ha valaki beszédben nem botlik, az tökéletes ember. Ez a teljesen felnőtt ember, aki eljutott az érettségre, aki elérte a Krisztus teljessége korának mértékét.

De lehetséges bármely ember számára ilyen tökéletesnek lenni, és egyetlen szóban sem botlani? Nem éppen azt mondta Jakab: „Mindnyájan sokképpen botlunk”? Gondoljunk a balga szavakra, amelyeket keresztények között hallunk; az éles szavakra, az elhamarkodott, meggondolatlan, szeretetlen szavakra, a csak félig őszinte és nem szívből szóló szavakra.

Gondoljunk a bűnökre, amelyeket a nyelvvel elkövettünk a szeretet és a tökéletes igazság törvénye ellen, és be kell látnunk, hogy Jakab megállapításában rettenetes erő van: „Mindnyájan sokképpen botlunk." Amikor hozzáteszi: „Ha valaki beszédben nem botlik, az tökéletes ember," tényleg jelentheti ez azt, hogy Isten elvárja, hogy így éljünk, és ezt kell keresnünk, és erre is kell számítanunk?

Gondolkodjunk. Milyen céllal használja ezeket a szavakat? A levél elején arról beszél, hogy a kitartásban tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyünk minden fogyatkozás nélkül. Ott az egész tökéletesség, hiánytalanul áll előttünk határozott ígéretként azoknak, akik engedik, hogy a kitartásban tökéletes cselekedet legyen. Az ő Levele, mint az összes Levél, azzal a fájdalmas érzéssel lett megírva, hogy az általános keresztény tapasztalat nagyon távol esik ettől a tökéletességtől, viszont nem reménytelen feladat arra tanítani Isten népét, hogy milyeneknek kell lenniük, és hogy ilyenek lehetnek: tökéletesek és épek, minden fogyatkozás nélkül.

Ahol a nyelvről kezd beszélni, ismét ott áll előtte az igazság két oldala. A szokásos tapasztalatot evvel az általános megállapítással fejezi ki: „Mindnyájan sokképpen botlunk." Isten akaratát és a kegyelem erejét mindazoknak a boldogító és nem elérhetetlen eszményképében fejezi ki, akik igyekeznek tökéletesek és épek lenni: „Ha valaki beszédben nem botlik, az tökéletes ember." Jakab teljesen egyszerűen úgy beszél erről, mint olyan valóságos állapotról, mint amilyen a másik állapot, ahol mindenki vétkezik.

Ismét felmerül a kérdés: De ez tényleg lehetséges eszménykép? Elvárja ezt tőlünk Isten? Megígérte nekünk ezt a kegyelmet? Hívjuk meg tanúnak Pétert, és hallgassuk meg, mit mond Isten Szelleme általa arról a szörnyű szükségszerűségről, hogy egyesek szerint mindig meg kell botlanunk, és arról a boldog lehetőségről, hogy meg vagyunk őrizve a botlástól. „Igyekezzetek inkább" – írja – „a ti elhívatásotokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha." „Soha" – ebbe beletartozik, hogy még szavakban sem. Halljuk, mit mond Júdás:

„Annak pedig, aki titeket a botlástól megőrizhet, és az Ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, az egyedül bölcs Istennek, a mi üdvözítőnknek, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.” A lélek, amely ismeri Istent, és szüntelenül bízik Benne, mint olyan Istenben, aki megőriz a botlástól, és minden pillanatban figyel ránk és őriz minket Jézus Krisztus által, szüntelenül énekelni fogja ezt a dicsőítő éneket.

Az Újszövetségben csak ez a három igehely beszél a botlásról úgy, hogy az a keresztény életre vonatkozik. A Jakab levelében lévő igét százszor is idézik, mielőtt a Péter és Júdás levelében lévő Igét megemlítenék. Krisztus pedig azt mondta: „Legyen neked a te hited szerint.” Ha a hitünket csak és mindig azon tápláljuk, hogy „Mindnyájan sokképpen botlunk,” akkor nem csoda, ha megbotlunk. Ha ahhoz a botláshoz hozzávesszük azt a „nem botlik”-ot: „Ha valaki beszédben nem botlik, az tökéletes ember,” és Pétertől és Júdástól azt, hogy nem ütközik meg és nem botlik meg, akkor a hit, amely megragadja az ígéretet, el is fogja nyerni: Isten ereje át fogja formálni a mi tapasztalatunkká, és az életünk élő levél lesz, amelybe be lettek írva Isten szavai. A szív bőségéből szól a száj: az Isten iránt tökéletes szívből, amelybe kiáradt az Isten szeretete, amelyben Krisztus lakik, a nyelv az igazság és egyenesség, a szeretet és szelídség szavait fogja szólni telve szépséggel és áldással. Isten ezt akarja, Isten ezt cselekszi, mi pedig vegyük el.

26
ISTEN MAGA TESZ TÖKÉLETESSÉ TITEKET

„A minden kegyelem Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Péter 5,10-11)

Szenvedés által a dicsőségre: ez Péter első levelének a fő gondolata. A „szenved” szó tizenhatszor, a „dicsőség” szó pedig tizennégyszer szerepel benne. Zárszavában az olvasókat emlékezteti minden tanítására, amikor ezt írja nekik: „A minden kegyelem Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek.” Egyetlen újszövetségi levélben sincs ilyen világosan és szorosan összekapcsolva Krisztus halálának ez a két szempontja: hogy Ő szenvedett értünk, nekünk pedig Vele együtt és Hozzá hasonlóan kell szenvednünk. A Krisztussal való közösség, a Krisztushoz való hasonlóság, amely a szenvedésben nyilvánult meg, az a szempont, amelyből Péter úgy láttatja velünk az életet, mint a dicsőségbe vezető utat. A Krisztus szenvedéseiben és dicsőségében való részesedés a keresztény kiváltsága. Isten szenvedés által tette Őt tökéletessé: ugyanez az Isten tökéletessé tesz minket a szenvedésre és az abban való megdicsőülésre.

Isten Maga tegyen titeket tökéletessé! Egyedül Istenben van tökéletesség. Benne van minden tökéletesség. Minden tökéletesség Tőle jön. Ha belegondolunk a tökéletességbe, amely a Napban van, a törvényekben, amelyeknek engedelmeskedik, az áldásokra, amelyeket szétoszt, és

megemlékezünk arról, hogy mindent a Teremtő akaratának köszönhet, akkor elismerjük, hogy a tökéletessége Istentől származik. És így az egész természet, a legapróbb rovarig, amely a napsugárban lebeg, és a legalázatosabb virágig, amely a fényében sütkérezik, a szépségét mind egyedül Istennek köszönheti. Minden alkotása Őt dicsőíti. Az Ő munkája tökéletes.

És nincs itt a természetben a keresztény tökéletesség nyílt titka? Isten az, akinek tökéletesé kell tennie minket. „Ő maga tegyen tökéletesekké." Ami ki lett nyilatkoztatva a természetben, annak a záloga, ami biztosítva lett számunkra a kegyelemben. „Illendő volt, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé." Illett Istenhez, hogy megmutassa, Ő az Isten, aki kimunkálja a tökéletességet az emberi élet gyengesége és szenvedései közepette. Ez alkotja az üdvösség lényegét, hogy Isten tesz tökéletessé. Szánjuk oda magunkat Istennek, akiért és akitől van minden, hogy Ő Maga tegyen tökéletessé minket.

Isten helyezte mélyen az ember szívébe a tökéletesség utáni vágyat. Nem ez gerjeszti fel a művész és a költő, a felfedező és a kézműves szívét? Nem ez közelíti meg leginkább azt, ami ámulatot és lelkesedést ébreszt bennünk? De csak a kegyelem az, amiből minden jelenvaló tökéletesség gondolatát és örömét száműzzük? Bizonyára nem, ha Isten Igéje igaz. Az ígéret biztos és tiszta erre a földi életünkre: Isten Maga tegyen titeket tökéletesekké. Ezekhez a szavakhoz: „erősekké, szilárdakká és állhatatosokká," hozzáteszi: „Ő maga tegyen tökéletesekké." Ez nem vonatkozhat másra, mint a jelenlegi, mindennapi életünkre. Isten a megfelelő helyzetbe állít, és abban a helyzetben megszilárdít és megerősít, hogy tökéletesen megfelelj arra az életre, amelyet élned kell, és a munkára, amelyet végezned kell.

Olyan nehéznek találjuk, hogy elhiggyük ezt, mert nem tudjuk, mit jelent. „Nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt." A törvény megköveteli azt, amit nem tudunk megadni vagy megtenni. A kegyelem soha nem kér

olyat, amit nem ad; és így az Atya soha nem kér olyat, amit nem tudunk megtenni. Ő Maga, aki feltámasztotta Jézust a halálból, mindig készen áll, a feltámadásnak ugyanabban az erejében, hogy tökéletessé tegyen minket, hogy cselekedjük az Ő akaratát. Higgyünk és legyünk nyugalomban, amíg a lelkünk megtelik a boldog igazsággal, és tudjuk, hogy meg fogja tenni értünk.

Ó lelkem, tanuld meg ismerni ezt az Istent, és várd el Tőle, az Ő jelleme miatt, ami a tiéd: Isten Maga tökéletessé fog tenni titeket. Imádd és magasztald Őt, amíg a hited megtelik a bizonyossággal: az én Istenem Maga tökéletessé tesz engem. Tekints magadra úgy, mint az agyagra a Nagy Művész kezében, aki minden gondolatát, idejét és szeretetét arra költi, hogy tökéletessé tegyen téged. Szánd oda magad önként, szeretetteljes engedelmességben az Ő akaratának és az Ő Szellemének. Szánd oda magad teljes bizodalomban az Ő kezeibe, és zengjenek a szavak egész lényedben: ISTEN MAGA TEGYEN TITEKET TÖKÉLETESSÉ; tökéletesen alkalmassá mindenre, aminek lenned kell vagy amit tenned kell. Minden tökéletes rügy vagy virág, amit látsz, suttogja az üzenetét: csak engedd Istent dolgozni; csaj várj Istenre; ISTEN MAGA TEGYEN TÉGED TÖKÉLETESSÉ.

Hívő testvérem! Vágytál te erre? Ó, kérd el, kérd el most! Vagy inkább ebben a cselekedetedben tekintsd ezt az Istent a te Istenednek. A Zsidókhoz írt levél szerzője és Péter a leveleikben összegyűjtik különféle tanításaikat ebbe az egy központi ígéretbe: Isten maga tegyen titeket tökéletessé. Azért teszik ezt, hogy eljöjjön a hívő életében egy pillanat, amikor összegyűjti minden vágyát és erőfeszítését, minden ismeretét Isten igazságáról és minden hitét Isten ígéreteiben, összpontosítja őket az alávetettség és a bizalom egyetlen egyszerű ígéretében, és odaszánja magát teljesen, hogy cselekedje az Ő akaratát. Azért, hogy merjen úgy tekinteni Istenre, mint arra az Istenre, Aki tökéletessé teszi őt. És az élete a rajongó szeretetnek egy nagy dicsérete lesz: Övé legyen a hatalom mindörökkön örökké. Ámen.

27
A TÖKÉLETES SZERETET KRISZTUS BESZÉDÉNEK A MEGTARTÁSA

„Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal tökéletessé lett az Isten szeretete.” (1János 2,5)

Tauler ezt mondja János Apostolról:

„Drága gyermekeim, a szeretett Úr háromféle módon vonta Magához János szívét. Először, az Úr Jézus kihívta őt a világból, hogy apostollá tegye őt. Azután megadta neki, hogy az Ő szerető keblén nyugodjon. Harmadszor, és ez volt a legnagyobb és legtökéletesebb közelség, amikor pünkösd napján neki adta a Szent Szellemet, és megnyitotta előtte az ajtót, amelyen beléphetett a mennyei helyekre. Így, gyermekek, az Úr először kihív titeket a világból, és Isten hírmondóivá tesz titeket. Azután Ő közel von titeket Magához, hogy megtanuljátok ismerni az Ő szent szelídségét és alázatosságát, az Ő mély és tüzes szeretetét, és az Ő tökéletes, meg nem hátráló engedelmességét. És ez még nem minden. Sokan eljutottak eddig, és megelégedtek, és nem mentek tovább. Mégis távol vannak attól a tökéletes közelségtől, amelyre Jézus szíve vágyik. János az egyik pillanatban az Úr Jézus keblén nyugodott, azután elhagyta Őt és elfutott. Ha eljutottál addig, hogy Jézus keblén nyugodj, jól van. De Jánosnak még volt egy közelség, egy pillanat, amely több száz korábbi évvel felért. A Szent Szellem megadatott neki – az ajtó megnyílt. Van egy olyan közelség, amelyben elveszítjük önmagunkat, és Isten minden mindenben. Ez eljöhet hozzánk egy rövid pillanat alatt, vagy várhatunk rá vágyakozó szívvel, és végül megismerhetjük. Erről beszélt Pál, amikor azt mondta, hogy amit szem nem

látott, és amit szív fel nem fogott, amit Isten most kinyilatkoztatott nekünk az Ő Szent Szelleme által. A lélek be lett vonva a belső kamrába, és ott vannak kinyilatkoztatva a csodák és a gazdagság." (Isten három barátja, Mrs. Bevan-től.)

Ahhoz, hogy megértsünk egy írót, sokszor szükséges, hogy ismerjük a jellemét és a történetét. Amikor János megírta a levelét, már ötven éve abban a legbensőbb közelségben élt, amelyről Tauler beszél, a belső kamrában a kárpit mögött. Amikor Jézus a földön járt, az Övéhez hasonló szellemet talált benne, amely nyitott volt az Ő legmélyebb szellemi tanítására, aki iránt különleges, szeretetteljes vonzalmat érzett. János ötven évet töltött közösségben a Fiúval az Atya dicsőségében, és átélte a Szent Szellem erejét, amely az örök életet adja, Jézus életét közösségben az Atyával, mindennapos valóságként. Nem csoda, hogy amikor János bizonyságot tesz a tökéletes szeretetben élt életről, akkor a gyülekezet, amely nem ezen a szinten él, csak mint ábrándról beszél róla, amely elérhetetlen ebben az életben.

Aki belegondol, milyen volt János, és mennyire ismerte az ő Urát, és milyen lehetett a gyülekezet az ő tanítása alatt, látja, hogy ezek a szavak egyszerűen leírták a körülötte lévők jellemét. Olyan emberek voltak, akiknek ezt írhatta: „Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez… mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekedjük, amik kedvesek előtte." „Aki megtartja az Ő beszédét, abban valósággal tökéletessé lett az Isten szeretete."

János az a tanítvány, akit Jézus szeretett! A szavak, amelyeket Jézus az Isten szeretetéről mondott, különleges vonzerővel hatottak rá; a szeretet, amellyel Jézus szerette őt, óriási hatást gyakorolt rá; a Szent Szellem, aki a megdicsőült Jézus szívétől jött, mindent felerősített és szellemivé tett; és János a Szeretet Apostola lett, aki belenézett Isten dicsőségébe és az Ő lényébe, és úgy találta, hogy AZ ISTEN SZERETET. Evvel a szóval, „szeretet," mint az ő teológiájának az összefoglalásával, összekapcsolja az Ószövetségben talált szavakat és testvérei, az apostolok által írt szavakat

evvel a szóval: „tökéletes.” Azt mondja nekünk, hogy ez a tökéletesség, ez a keresztény jellem legfelsőbb foka, a keresztény élet legmagasabb szintje, amit elérhetünk: amikor az emberben tökéletessé lett Isten szeretete.

Jézus megtanította neki, mi a feltétele és a jele annak, amikor valaki tökéletessé lett szeretetben: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” Tartsd meg az Ő szavát: ez a kapocs a tanítvány szeretete és az Atya szeretete között, amely elvezet arra a csodálatos egységre, amelyben az Atya szeretete vonzza, hogy jöjjön és lakozzék a szerető szívben. „Ha megtartjátok parancsolataimat” – mondta Jézus –, „megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” János pedig megerősíti saját tapasztalatából, amit a Mester mondott: „Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal tökéletessé lett az Isten szeretete.”

Hála Istennek, ez az életet a földön megtalálható. Isten szeretete tökéletessé lehet bennünk. Attól, amit a gyülekezetben látunk, ne kételkedjünk Isten szavában. Amikor János tökéletes szeretetről beszélt, Pál pedig arról, hogy az Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a Szent Szellem által, személyes tapasztalatból bizonyságot tettek arról, amit közvetlenül a dicsőség trónjáról közöltek velük. Számukra a szavak egy olyan életet fejeztek ki, amelyről kevés fogalmunk van. Számunkra nem hordoznak több igazságot, mint amennyit a mi alacsony szintű tapasztalatunkkal megértünk belőle. Bárcsak a szívünk felébredne, hogy higgyünk mennyei, természetfeletti, teljes jelentésükben, és nem nyugodnánk addig, amíg meg nem ismerjük azt a szeretetet, amely minden értelmet felülmúl, azt a szeretetet, amely az Isten, a Krisztus szeretetét, amely bennünk lakik mint örök életre buzgó forrás: AZ ISTEN SZERETETE TÖKÉLETESSÉ LETT BENNÜNK. Ez a kilátás biztos mindenkinek, aki engedi, hogy az Isten szeretete Krisztusban uralkodjon rajta, és bebizonyítsa, mit tehet Isten azokért, akik szeretik Őt.

28
A TÖKÉLETES SZERETET AZ, HA SZERETJÜK A TESTVÉREKET

„Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk.” (1János 4,11-12)

Annak léleknek, akiben teljessé lett az Isten szeretete, ez az első jele: megtartja az Ő szavát. Az engedelmesség útja, a tökéletes szív szeretetteljes engedelmessége, az Isten akaratára teljesen átadott élet engedelmessége az út, amelyet a Fiú megnyitott az Atya jelenlétébe és szeretetébe. Ez az egyetlen út, amely elvezet a tökéletes szeretetre.

Krisztus összes parancsát magába foglalja a „szeretet” szó, mert „a törvény betöltése a szeretet.” „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Ez Krisztus Igéje: aki megtartja ezt az Igét, megtartja az összes parancsolatot. A testvérek szeretete a második jele a léleknek, amely igyekszik belépni a tökéletes szeretet életébe.

A dolgok természete szerint ez nem is lehet másként. „A szeretet nem keresi a maga hasznát.” A szeretet elveszíti önmagát, amikor kilép, hogy másokban éljen. A szeretet az én halála: ahol az én még mindig él, ott nem gondolhatunk tökéletes szeretetre. A szeretet Isten lénye és dicsősége; az Ő természete és tulajdonsága, hogy mint Isten odaadja a saját életét minden teremtményéért, hogy közölje velük a saját jóságát és boldogságát. Az Ő ajándéka, a Fia, ajándék Önmagából, hogy az emberek élete és öröme

legyen. Amikor az Isten szeretete belép a szívbe, akkor a saját természetében részesíti – abban a vágyban, hogy halálra adja önmagát másokért. Amikor a szív teljesen odaszánja magát, hogy átalakuljon, hasonlóvá váljon ehhez a természethez, akkor birtokba veszi a szeretet; az Isten szeretete tökéletessé lesz.

Sokszor felteszik a kérdést, hogy Isten szeretete irántunk, vagy a mi szeretetünk Isten iránt az, amit a tökéletes szeretet jelent. A szóba mindkettő beletartozik, de sokkal több van benne. Az Isten szeretete egy, ahogy Isten egy: az Ő élete, az Ő lénye. Ahol Isten szeretete leszáll és bejön, megtartja a természetét; ez az isteni élet és szeretet bennünk. Isten szeretete irántunk, és a mi szeretetünk Isten és Krisztus iránt, a mi szeretünk a testvérek és minden ember iránt – mindezek ugyanannak a szeretetnek különböző megnyilvánulásai. Ahogy egy Szent Szellem van Istenben és bennünk, úgy egy isteni szeretet van, a Szellem szeretete, amely Istenben lakik és bennünk.

Ha tudjuk ezt, az csodálatos segítség a hitünknek. Arra tanít minket, hogy Istent szeretni, vagy a testvéreket, vagy az ellenségeinket, nem érhető el az erőfeszítéseinkkel. Csak azért tudunk szeretni, mert az isteni szeretet bennünk lakik. Csak annyira tudunk szeretni, amennyire odaszánjuk magunkat az isteni szeretetnek, mint bennünk élő erőnek, és amennyire a Szent Szellem megerősít a cselekvésre. A mi részünk először is az, hogy nyugodjunk meg, hagyjuk abba az erőlködést, és tudjuk, hogy Ő bennünk van, és adjunk helyet a bennünk lakó és munkálkodó szeretnek a fölülről való erejében.

János nagyon jól emlékezett az éjszakára, amikor Jézus olyan csodálatosan beszélt a szeretetről a búcsúbeszédében. Mennyire lehetetlennek tűnt a tanítványoknak, hogy valóban úgy szeressenek, ahogyan Ő szeretett. Mennyire ott volt közöttük a büszkeség, az irigység és az önzés; minden, csak nem az olyan szeretet, mint az Övé. Hogy kitört közöttük azon az éjszakán a vacsora asztalánál! Soha nem tudtak úgy szeretni, ahogy a Mester – lehetetlen volt.

De micsoda változás történt, amikor a feltámadt Úr rájuk lehelt, és azt mondta: „Vegyétek a Szent Szellemet!” És mekkora változást hozott, amikor a Szent Szellem leszállt a mennyből, és a csodálatos szeretetből, amely az Atya és a Fiú közötti szent közösségben áradt, amikor újra találkoztak a dicsőségben, kiárasztotta a szívükbe AZ ISTEN SZERETETÉT! A pünkösd napjának szeretetében a Tökéletes Szeretet megünnepelte első nagy diadalát az emberek szívében.

Isten szeretete most is uralkodik. Isten Szelleme most is vágyik arra, hogy birtokba vegyen szíveket, ahol eddig túl szűkös helye volt. Ő mindvégig ott volt az apostolokban, de azok nem tudták, milyen szellem volt bennük. Ő leszállt rájuk azon az estén, amikor a feltámadott Úr rájuk lehelt. Pünkösdkor azonban betöltötte őket, és az isteni szeretet uralmat vett és kiáradt, ők pedig tökéletessé lettek szeretetben. A szeretetre való minden erőfeszítésünk, és minden tapasztalatunk arról, hogy milyen erőtlen a szeretetünk, vezessen minket arra, hogy közeledjünk a trónon ülő Jézushoz. Benne az Isten szeretete ki lett nyilatkoztatva, megdicsőült, és elérhetővé vált számunkra. Higgyük el, hogy az Isten szeretete leszállhat hozzánk mint tűz, amely megemészti és megsemmisíti az ént, és az egymás iránti szeretetet, a buzgó, tökéletes szeretetet, a tanítványság egyetlen jelévé teszi. Higgyük, hogy az Isten szeretete, a tökéletes szeretet, kiáradhat a szívünkbe, eddig ismeretlen mértékben, a nekünk adott Szent Szellem által. A nyelvünk és az életünk, az otthonaink és a gyülekezeteink akkor be fogják bizonyítani bűnös, elveszendő embertársainknak, hogy vannak még gyermekei Istennek, akikben a Isten szeretete tökéletessé lett.

Ahogy az egész keresztény életnek, úgy a szeretetnek is két szintje van. Van kereső, küszködő szeretet, amely a tőle telhető legjobbat teszi, hogy engedelmeskedjen, és mindig kudarcot vall. És van szeretet, amely talál, megnyugszik, örvendez, és mindig győzedelmeskedik. Ez történik, amikor az én és az erőfeszítései Jézus sírjába kerülnek, és az Ő élete és szeretete elfoglalják a helyüket. Amikor a mennyei szeretet megszületik a lélekben, a

mennyei élet erejében, akkor a szeretet természetes és könnyű. Krisztus lakik a szívben. Ekkor meggyökereztünk és alapot vettük a szeretetben, és megismerjük a szeretetet, amely minden ismeretet felülmúl.

29
TÖKÉLETES SZERETET: ISTEN BENNÜNK MARAD

„Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten
bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk:
Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és Ő mibennünk;
mert a maga Szelleméből adott nekünk.” (1János 4,12-13)

Az Istent soha egy ember sem látta. Még nem láthatjuk Istent. Az Ő dicsőségének mindent megemésztő tüze, ami mindenre halált hoz, ami a természettől való, nem összeegyeztethető evvel a földi állapotunkkal. Helyette azonban kaptunk valamit, ami avval egyenértékű, ami felkészíthet és kiképezhet minket a gyönyörű látásra, és kielégíti a lelkünket mindavval, amit magában tarthat Istenből. Nem láthatjuk Istent, de ISTEN BENNÜNK MARADHAT, és AZ Ő SZERETETE TÖKÉLETESSÉ LEHET BENNÜNK. Bár Isten dicsőségének a ragyogását most nem láthatjuk, annak a jelenléte, ami annak a dicsőségnek a lényege – az Ő szeretete – megismerhető. Isten szeretete tökéletessé lesz bennünk, Isten Maga bennünk lakik: ez az a menny, ami miénk lehet a földön.

És mi az út ehhez a boldogsághoz? Isten bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk, ha szeretjük egymást. Nem láthatjuk Istent, de láthatjuk a testvérünket, és íme, benne van az, ami fizetség nekünk azért a hiányért, hogy nem láthatjuk Istent. Ő felébreszti és előhívja belőlünk az Isteni szeretetet. Gyakorolja, megerősíti és felépíti. Megnyitja az utat az isteni szeretet előtt, hogy elvégezze szeretett munkáját rajtunk keresztül, és így tökéletessé tegyen minket szeretetben. Felébreszti az isteni

megelégedettséget, és lehívja, hogy lakjon bennünk. A testvéremben látom azt, akin Isten parancsa szerint be kell bizonyítanom az iránta való minden szeretetemet. Ha szeretem őt, bármennyire is nem szeretetreméltó, a szeretet bebizonyítja, hogy az én már nem él; hogy ez egy tűzláng, amely az Isten Bárányát emésztette; hogy ez Isten szeretete, amely tökéletessé lett bennünk; hogy Isten Maga él és szeret bennünk.

„Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad… Erről ismerjük meg, hogy Benne maradunk és Ő mibennünk; mert a maga Szelleméből adott nekünk." Ez a csodálatos tudás, hogy Isten bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk, nem elmélkedés eredménye, nem abból következtetjük ki, amit önmagunkban látunk. Nem, az isteni dolgok, az isteni szeretet, az, hogy Isten bennünk lakik, csak isteni világosságban látható. „Erről ismerjük meg… mert a maga Szelleméből adott nekünk." János emlékszik, milyen kevéssé értették meg vagy élték át a tanítványok Jézus szavait azon a felejthetetlen napon, amíg a mennyből leszálló tűz fényében minden világossá és valóságossá nem lett. Egyedül a Szent Szellem az, nem az egyszerű és kegyelmes munkáiban, mint amilyeneket a tanítványok is láttak azelőtt, hanem az Ő különleges adományában, közvetlenül a felmagasztalt Jézus trónjától, Aki által Ő személyesen és állandóan jelen lesz a lélekben, amely nem elégszik meg kevesebbel. Csak a Szent Szellem által tudjuk meg, hogy Isten bennünk lakik, és hogy az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk.

A keresztény életben most is úgy van, mint akkor. A Szent Szellem különleges munkája az, hogy kinyilatkoztassa a bennünk lakó Istent, és tökéletessé tegyen minket szeretetben. Lassú lépésenként jól meg kell ismernünk az igazság egyik oldalát, majd egy másikat. Most az egyik kegyelmet kell gyakorolnunk, majd éppen az ellenkezőjét. Egy ideig a szívünk kitűzött célja az, hogy megismerjük és cselekedjük az Ő akaratát. Majd megint olyan lesz, mintha csak egyetlen dolgot kellene cselekedni – szeretni – és úgy érezzük, hogy az otthonunkban, az emberekkel való

kapcsolatunkban, ahogy a Gyülekezetre és a világra nézünk, csak a szeretetet kell gyakorolnunk. Egy idő múlva úgy érezzük, ezt nem tudjuk megtenni, és ahhoz az Igéhez fordulunk, amely hitre hív minket, hogy adjuk fel az ént, és bízzunk Benne, Aki munkálja bennünk az akarást és a cselekvést. Itt is hiányosnak találtatunk, és úgy érezzük, hogy egyedül csak ez adhatja meg, amire szükségünk van – egy rész a pünkösdi ajándékból – ha a Szellemet megkapjuk erőben úgy, ahogy még soha azelőtt. Senki ne lankadjon meg és ne csüggedjen. Igyekezzünk engedelmeskedni, szeretni és bízni tökéletes szívvel. Amire eljutottunk, abban legyünk hűségesek. És így törekedjünk a tökéletességre: bizalommal várjuk, hogy az Igének ez a része is egészen a miénk lesz: „Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk: Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és Ő mibennünk; mert a maga Szelleméből adott nekünk."

Csak a szeretet útján – a gyakorlati szeretetén útján, amelyen igyekszünk elérni a tökéletes szeretetet –, itt érhető el ez a csodálatos áldás: Isten bennünk marad, és mi Őbenne. És csak a Szent Szellem által tudhatjuk, hogy ez a miénk. Isten bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk. Az Isten szeretet. Mennyire biztos, hogy Ő vágyik arra, hogy velünk maradjon! Az Isten szeretet, Aki kiárasztja az Ő Fiának Szellemét, hogy betöltse a szíveket, amelyek nyitva állnak előtte: ennyire biztos az, hogy tökéletessé lehetünk a szeretetben. A tökéletes szív számíthat arra, hogy be fog telni tökéletes szeretettel: ne legyen kevesebb a célunk, mint a tökéletes szeretet, hogy Isten bennünk maradjon, és az Ő szeretete tökéletessé legyen bennünk; és tudjuk ezt a Szellemből, amelyet nekünk adott.

30
TÖKÉLETES SZERETET: AMINT Ő VAN, ÚGY VAGYUNK MI IS

„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.” (1János 4,17)

Tekintsünk vissza a tökéletessé lett szeretet lépéseire, ahogy az eddig elénk lett tárva. Az isteni szeretet bejön a szívbe, és kinyilvánítja magát a Krisztusnak való szeretetteljes engedelmességben. Ez az engedelmesség, a gyakorlatban megnyilvánuló szeretet a testvérek iránt, a fő jele lesz. Ebben az engedelmes szeretetben és szerető engedelmességben az Istennel való közösség elve, az hogy Isten bennünk marad, felépül és megerősödik. Erre a közösségre a Szent Szellem bizonyítékot szolgáltat, és folyamatosan a tudatunkban tartja. Ilyen a tökéletessé lett szeretet útja. Engedelmesség Krisztusnak; szeretet a testvérek iránt; Isten bennünk lakik és mi Őbenne; mindennek a közlése a Szent Szellem által: mindezek kölcsönösen összefüggő gondolatok – feltételezik egymást és utalnak egymásra. Ezek együtt alkotják a tökéletes szeretet boldog életét.

A tökéletes szív avval kezdődött, hogy egyedül és teljes szívvel Istent kerestük. Megtalálta Őt a tökéletes úton, az Úr iránti engedelmes szeretet útján, szolgálva és szeretve a testvéreket. Így eljutott Krisztusban az Atyához és a Vele való közösséghez. Így felkészült és megnyílt a Szent Szellemnek arra a különleges megvilágosítására, amely kinyilatkoztatta azt, hogy Isten bennünk lakik: az Atya eljött, hogy lakozást vegyen benne. Ami először csak egy kis mag volt – a tökéletes szív –, felnőtt, és gyümölcsöt termett. A

tökéletes szívben most már Isten szeretete tökéletessé lett. A szeretet teljesen birtokba vette, és egész lényünkben uralkodik.

Tud még mondani valamit az apostol a tökéletes szeretetről? Igen, két dolgot. Elmondja, mi a legnagyobb áldása: „Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához." És mi ennek a legmélyebb oka? „Mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban." A két gondolat közül az előbbit újra megtaláljuk a következő versben. Most nézzük meg az utóbbit.

„Mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban." Krisztusban tökéletesek vagyunk. Ugyanavval a tökéletességgel, amellyel Maga Krisztus tökéletessé lett, amellyel tökéletessé tett minket, avval most Isten tökéletesít minket. A helyzetünk Krisztusban az élet és a szellem, a beállítottság és a jellem tökéletes egységét jelenti. János összegyűjti a tökéletes szeretet minden elemét, amelyeket említett, és az ítélet napjának fényében, valamint a bátorságban, amelyet a tökéletes szeretet adni fog nekünk, ebben egyesíti: „Mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban."

„Amint Ő van, úgy vagyunk mi is." A 2. részben azt mondta: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt." A Krisztushoz való hasonlóság abban, ahogy Ő engedelmességben járt a földön, a tökéletes szeretet jele.

A 3. részben azt olvassuk: „És akiben megvan ez a reménység Őiránta (az a remény, hogy olyan lesz, mint Ő, amikor meglátjuk Őt úgy, ahogy Ő van), az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta." A Krisztushoz való hasonlóság az Ő mennyei tisztaságában a tökéletes szeretet jele.

A 3. részben tovább olvassuk: „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a testvéreinkért." A Krisztushoz való hasonlóság az irántunk való szeretetében a tökéletes szeretet jele.

Az utolsó éjszakán Jézus így imádkozott: „Hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én őbennük, és te énbennem: hogy tökéletesen

eggyé legyenek." A Krisztushoz való hasonlóság az Atyával való közösségében, Isten mibennünk és mi Őbenne, a tökéletes szeretet jele. Isten odaadta Krisztust, hogy üdvözítsen minket, az életünk legyen, és egységbe hozzon minket Önmagával. Istennek nem lehetett nagyobb célja, nem adhatott nagyobb áldást, minthogy lássa bennünk Krisztust, hogy bizodalmunk legyen az ítélet napján. Ebben lett tökéletessé a szeretet, „mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban."

Hogy bizodalmunk legyen az ítélet napján, Isten az ítéletet a Fiúra bízta, mint a tökéletessé tett ember Fiára. Az Ő ítélete szellemi lesz: Ő Maga lesz a mértéke; az Őhozzá való hasonlóság tesz minket alkalmassá arra, hogy belépjünk és uralkodjunk Vele. A tökéletes szeretet tökéletes egység és tökéletes hasonlóság; bizodalmunk van még az ítélet napján is: mert ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. Ó, tökéletesség keresői! Krisztusban kell megtalálni. Őbenne Isten szeretete ki lett nyilatkoztatva; Őbenne és az Ő életében lépsz be ebbe, és az belép a te bensődbe; Őbenne Isten eljön, hogy lakozást vegyen benned; Őbenne a szeretet tökéletessé lett. Az ima beteljesült, „hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szerettél, és én is bennük legyek." Az Isten szeretete tökéletessé lett bennünk; tökéletessé lettünk szeretetben; bizodalmunk van az ítélet napján: mert ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is.

Az Isten szeretete mint tűz a trón előtti oltárról, ahogy a szeretet Istene bennünk él, érezhetővé teszi a jelenlétét mennyei erejében, hogy a világ megtudja, hogy Isten szeretett minket, ahogy szerette a Fiát. A szeretet, amely Istentől a Fiúra száll, rajtunk is megnyugszik, és eggyé tesz minket Vele. Ahogy Ő, a Fiú, a mennyben van, úgy élünk mi a világban az Atyában és az Ő szeretetében.

31
TÖKÉLETES SZERETET: KIŰZI A FÉLELMET

„A szeretetben nincsen félelem; sőt a tökéletes szeretet kiűzi a félelmet. Aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.”
(1János 4,18)

Bengel azt mondja, hogy a vallásos életben van négy lépés: szolgálni Istent félelem vagy szeretet nélkül; félelemmel szeretet nélkül; félelemmel és szeretettel; szeretettel félelem nélkül. És Ágoston: a félelem előkészíti a utat a szeretet számára: ahol nincs félelem, ott nincs nyitott hely a szeretet előtt, ahol belépjen. A félelem az orvosság, a szeretet a gyógyulás. A félelem szeretethez vezet; amikor a szeretet tökéletessé lesz, a félelem elmúlik. A tökéletes szeretet kiűzi a félelmet. Ebben lesz tökéletessé a szeretet, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

Az ítélet napja! Micsoda nap lesz! Sokan nem félnek attól a naptól, mert bíznak abban, hogy ők megigazultak. Úgy képzelik, hogy a kegyelem, amely megigazította az istentelent, bejuttatja őket a mennybe. Ez nem az, amit a Szentírás tanít. Annak a valósága, hogy bocsánatot nyertünk-e, meg lesz próbálva azon a napon azáltal, hogy mi megbocsátottunk-e másoknak. Meg lesz vizsgálva az alkalmasságunk arra, hogy bemenjünk a királyságba azáltal, ahogyan szolgáltuk Krisztust szeretettel a betegek és az éhezők iránt. A megigazulásunkban mindezeknek nem volt szerepük: az ítéletkor ez az elem mindennél fontosabb lesz. Ha meg akarjuk látni Őt úgy, ahogy van, és olyanok akarunk lenni, mint Ő, akkor meg kell tisztítanunk magunkat úgy, ahogy Ő is tiszta. Ez a tökéletes szeretet, hogy úgy vagyunk ebben a

világban, ahogy Ő van. Ez kiűzi a félelmet, és bizodalmat ad nekünk az ítélet napján. Aki fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.

Az ítélet napja! Micsoda nap! Micsoda boldogság, ha bizodalmunk van azon a napon! Amikor találkozunk Isten szentségének izzó, tüzes kemencéjével, készen arra, hogy megítéljenek a Krisztushoz való hasonlóságunk és képünk alapján, és nincs félelmünk, micsoda boldogság! A Szentírás ebben nyilatkoztatja ki a tökéletességet és a tökéletessé lett szeretetet bennünk, ami mindnyájunk közvetlen létérdeke.

Elérkeztünk elmélkedéseink végére arról, amit a Szentírás tanít az ebben az életben elérhető tökéletességről. A tökéletes szívvel kezdtük, amely teljesen oda van szánva Istennek, ami annak az embernek a jele, akit Isten tökéletesnek tekint. Láttuk, hogy a tökéletes ember tökéletes úton jár, „az Úrnak minden parancsolatában és rendelésében feddhetetlenül." Láttuk, hogy az Újszövetséggel a mérce végtelenül magasra lett állítva. Tökéletes, mint az Atya, a gyermek mértéke; tökéletessé téve, mint a Mester, a tanítvány mintája; tökéletes az Isten minden akaratában, a keresztény célja és reménye. És azután az elvárás teljesítéséhez az Ige szólt hozzánk: tökéletes Krisztusban, tökéletessé téve Krisztus által, Isten Maga tökéletesé tesz minket minden jóban. És ekkor János, a szeretett tanítvány, összefoglalta az Ige minden tanítását az ő tökéletes szeretetével. Megtartani Krisztus beszédét, szeretni a testvéreket, megmaradni Istenben, betelni a Szellemmel, úgy lenni, amint Krisztus van, élhetünk tökéletessé téve a szeretetben. Olyan szívvel, amely nem vádol minket, bizodalmunk van Isten előtt, mert megtartjuk az Ő parancsait, és azokat tesszük, amik kedvesek Őelőtte. Mivel Isten szeretete tökéletessé lett téve bennünk, bizodalmunk van az ítélet napján.

Szeretett keresztény társam! Isten szeretete tökéletessé lesz bennünk; tökéletessé leszünk a szeretetben; a tökéletes szeretet: mindezek lehetőségek Istentől, isteni valóság, a tökéletes élet érett gyümölcse. Már ismerjük a fát, amelyen ez a gyümölcs növekszik. A gyökér az Isten előtt tökéletes szív,

amely Őelőtte jár és tökéletes. Legyünk tökéletesek a Neki való alávetettségünkben engedelmességben és bizalomban. A Tőle való függésünk, a Benne való hitünk, a türelmes várakozásunk, az hogy mindent Tőle várunk, legyen a mindennapi életünk szelleme. Istennek Magának kell megadnia. Számítsunk Rá nem kevesebbért, minthogy tökéletessé tesz szeretetben, és hogy Isten bennünk marad. Ez az amit Ő vágyik megtenni értünk.

A fa, amely ezen a gyökéren nő, egy élet egységben Krisztussal, amelynek célja a Hozzá való hasonlóság. Tökéletes Krisztusban, tökéletessé lett Krisztusban, Isten tökéletessé tett, mint Krisztus és Krisztus által: amikor ezek a szavak, megtermékenyítve Isten akaratától, szeretetétől és a megváltás titkától, a lélek mindennapos életévé lesznek, a tökéletes szív uralja az életet, és a hívő megtanul megállni tökéletesen Isten minden akaratában. A fa bőséges gyümölcsöt terem.

Eljutni a tökéletességre. Engedelmesség és testvéri szeretet, közösség Istennel és hasonlóság Krisztushoz, és a Szent Szellem akadálytalan áradása és uralma elvezeti a lelket a tökéletes szeretet életére. A szeretet Istene eléri a szíve vágyát; az Isten szeretete ünnepli a diadalát; a menny napjai elkezdődtek a földön; a lélek tökéletessé lett szeretetben.

„Végezetre, testvéreim, örüljetek. Legyetek tökéletessé.” Légy tökéletes Istennel. Semmivel ne legyen kevesebb a célod. Isten tökéletesnek fogja mutatni Magát neked, tökéletesen ki fogja nyilatkoztatni Magát, tökéletesen birtokolni fog téged. Hidd ezt. Isten Maga tökéletessé fog tenni téged napról napra, ezt minden reggel elvárhatod. Élj alárendelten az Ő munkájának, és fogadd el azt. És ne félj, ne csüggedj. Isten Maga megadja neked, hogy megtudd, mi az: Isten bennünk lakik, és az Ő szeretete tökéletessé lett bennünk.

Záró ima:

Ó, Atyám! Vágyom arra, hogy a jelenlétedben járjak ma, és tökéletes legyek. Te megparancsoltad, és Te adod a kegyelmet, amely képessé tesz rá.

Vágyom arra, hogy tökéletes legyek az Úrral, az én Istenemmel. Vágyom arra, hogy tökéletes szívvel szolgáljalak Téged. Vágyom arra, hogy tökéletes legyek, amint az Atya tökéletes.

Ezek a Te saját szavaid, Istenem! Elhatározom, hogy elfogadom őket, és engedelmeskedem nekik gyermeki egyszerűséggel és bizalommal.

Köszönöm Neked a kimondhatatlan ajándékot, a Te szeretett Fiadat, aki Maga tökéletessé lett szenvedés és engedelmesség által az Ő áldozatában a kereszten, és az áldozata által minket is tökéletessé tett. Köszönöm, hogy Általa Te most tökéletessé teszel engem minden jóban, azt munkálván bennem, ami kedves előtted. Te erősnek fogod mutatni Magad azokhoz, akik tökéletes szívűek.

Köszönöm, Atyám, a boldog várakozást, amit a szavaid tartogatnak arról, hogy tökéletessé teszel szeretetben itt a földön; a szeretett tanítvány boldog bizonyságáért erről az igazságról őbenne és körülötte; az erőért és világosságért a Szent Szellemtől, aki kiárasztja a Te szeretetedet a szívünkbe, és mindezt valósággá és tudatossá teszi. Tökéletesen elvégzi értem az Úr: Neki legyen dicsőség. Ámen.

Andrew Murray
1828 - 1917